

Kardelen Sanat

KARDELEN ŞİİR ve MÜZİK GRUBU'NUN AYLIK ÜCRETSİZ E-DERGİSİDİR YIL: 2 SAYI: 20-21 TEMMUZ-AĞUSTOS 2017

Yağmur Yalçın, kendini çocuklara adadı !

“hem yaşlıyım hem genç
hem eskiyim hem yeni
köprüyüm ben”

Denklem...

Yusuf Ziya Leblebici

Yalan da Olsa!

Alıp başını gitsen de bu diyardan
Beni de götürürsün ardından.
Gölgenin karanlığına gizlenirim
Bir ömür seni izlerim.
Yırtamazsın beni içinden
gözünde renk, yüzünde gamzen
Bağrında ateş olurum, sende gezen...

Çıkarken kapıyı açık bırak
kapanmasın, lazım olur dönerken.
Gün lambayı söndürmeden
Geri dön, ben ardına düşmeden.
Şakaydı de, yalan da olsa
İnanmasam da inanırım sen söylersen...

Esme dağlarımda ayaz ayaz
dondurma kardelenimi
ılıkça es biraz biraz
Isıt artık donan şu yüreğimi.
Vurma şafaklarıma bir kurşun gibi
Dolma gözlerime yağmur misali
Gözümde akacaksa eğer
sevgini de getir yağmurla
yağ dağlarıma, yağ bağlarıma.
Yalan da olsa, yağacağım de
inanmasam da inanırım
sen söyle bir kere...

Umudun perdesini kapatma
bir köşesi bari açık kalsın.
Güneşi söndürüp de yarını karartma
Umutların hep güneşle açsın.
Uzat ellerini yıldızlara,
tutamasan bile
Yalan da olsa,
tutacağım de bir kere...

Yürüdün bu yolda bunca sene
Bir kaç adım daha
ne kaybettirir kendine
Yarın önünde, umudun önünde
Bense, yarın ki umudun içinde
Seni bekliyorum dört gözle.
Yalan da olsa, geleceğim de
inanmasam da inanırım
senin söylediğine
Yeter ki sen söyle... Yusuf Ziya Leblebici

Bizim çocukluğumuz !..

Aslında babamın pazardan sebzeleri doldurduğu filelerde mutluluk taşınyordu faytonlara ve atların rüzgarıyla eve girmiyordu tebessümler...

Yollara dökülen at kestaneleri, haylaz çocukların ellerinden uçup, kızların bacaklarına acı veriyordu...

Her ailenin bir bahçesi, bahçesinde yetişen meyvaları manavları kışkandırıyordu domates kızarıklığında...

Tencere-tava, şarkılarda değil, tel dolaplı mutfakların tahta raflarında fay temizliğinde parlıyordu...

Tornetlerin, telden arabaların, gazoz kapaklarının pilleri hiç bitmiyordu oyun oynarken misketli sokaklarda...

Alıçlar boyunlarımızda kolye iken, kirazlar küpeydi kulaklarımızda...

Kelekler turşuya yatardı bidonlarda, ağzımızı dayardık pınarlardan akan tatlı sulara...

Dizimiz-dirseklerimiz yamalıydı, Ayaklarımızda soğukkuyu...

Hepimizi bir heyecan sarardı her bayrama doğru...

Alınırsa bayramlıklar, yatakta bile onları kucaklar sımsıkı sarılırdık geceler boyu...

Elmalar-kayısılar çaldık komşu bahçelerden hapse girmeden. Komşumuz kovalardı bizi komşuluğu silmeden.

Kimse bizi yargılamazdı küçük ve tatlı suçlarda, en büyük suç insan hakkı yemektir o yıllarda...

Büyükler masallara başlarken "...bir varmış, bir yokmuş..." diye, varolan iyilik ve güzelliği bizlere vermek isteyen.

Yok olanı ise hala yüreklerimize sokmadık kötü ve haram diye...

Ne bugünkü kadar zor hayat kavgası, ne tecavüz, baskı, şiddet, ne de yapaylık vardı... Bizler çocukluğumuzda ailelerimizden topluma, insana, kadına, yani her şeye saygı duymayı öğrendik...

Dün böyleydi bizim yoksul çocukluğumuz...

Bugün yine aynı dünleri arıyoruz!..

Dünler tatlıydı ve her yeni gün dünlerimizi arattı... Dilimizde, düşüncelerimizde geleceğin aydınlık olacağını söyledik durduk ! Peki bu günler dünlerden daha mı aydınlık, daha mı yaşanası !.. Gözlerinizi kapatıp çocukluğunuza doğru bir yolculuk yaptığınızda bunun kararını sizler verecek siziz...

Fotoğraf Sergisi göz doldurdu

BASAD'da Fotoğraf eğitimi alan öğrencilerin sergisi yoğun bir katılımı açıldı.

Ünsal Durukan'ın öğrencilerinin çektiği fotoğraflar, sergiyi ziyaret edenlerin beğenisini kazandı.

Seviye Fenerci Saruhan, M.Selim Çetiner, M.Emre Karadeniz, Süeda TutkuTuğba, Gizem Turan,

Cemalettin Murat, Fatma Yılmaztürk, Büşra Ay, Filiz Gündüz ve Deni İşler'in imzalarını taşıyan 70'e yakın fotoğrafın görücüye çıktığı sergi, kokteylin ardından Ünsal Durukan'ın konuşmasıyla açıldı.

Bir hafta boyunca ziyaretçilere açık kalan fotoğraf sergisi beğeniyle izlendi.

Çocuk gelinler için tiyatroyla verilen mesaj:

“Pembe’nin Hikayesi”

İlknur Coşkun

Faruk KOS- Başarılı iş kadını ve tiyatro yönetmeni İlknur Coşkun’un yönettiği “Pembe’nin Hikayesi” isimli oyunun verdiği mesaj: “Çocuktan Gelin Olmaz!”

15 yaşından bu yana tiyatro ile içiçe olan, amatör olarak oynayan, aynı zamanda tiyatronun mutfağında olan İlknur Coşkun, endüstriyel ambalaj malzemeleri konusunda kendisine ait bir şirketin de başında. Hem ticaret ile uğraşıyor, hem de tiyatroya emek veriyor. Sanatın şiir kısmında da çalışmaları olan Coşkun, 5 yıldır yönetiminde olduğu İstanbul Erzincanlılar Derneği’nin de bir yıl başkanlık yaptıktan sonra yönetimde görev almaya devam ediyor.

İş ve sanat alanında başarılarını takip ettiğimiz İlknur Coşkun’u tanımak istediğimizde şu yanıtı alıyoruz:

“Erzurum Atatürk Üniversitesi Halkla İlişkiler ve Tanıtım bölümü lisans mezunuyum. Görev yapmış olduğum STK’lar ve işim gereği birçok bölge gezerek çeşitli yaşam şartlarına tanıklık ettim. Dil, din, ırk ayrımı yapmadan öncelikle eğitim alanında olmak üzere topluma fayda sağlayabileceğini düşündüğüm tüm projelerde en ön safhalarda yer almaya gayret ettim. İhtiyaç sahibi insanları fark edebilmek, elimden geldiğince yardımcı olabilmek, sonrasında ise yaşadığı mutluluğu gözlerinde görebilmek hem mutluluk hem de sağlık aşıyor bedenime...”

Söyleşimize devam ederken, konu yönetmenliğini yaptığı ve çocuk gelinlerin anlatıldığı oyuna ve “kadın”a geliyor.

“Kadın olmak zordur bu ülkede...” diyen İlknur Coşkun şöyle devam ediyor:

“Konuşmaya, anlamaya başladığın yaşlarda ahlak dersleri başlar evvela. Mahalle baskısı denilen olgu bir tek senin üzerinde çalışır. Babandan, ağabeyinden, eşinden izin almadan bir şey yaparsan sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın. Seninle ilgili kararları erkeklerin daha iyi alabildiği düşüncesine alışırsın. Diploman değil, yaptığın pilavın tane tane olması daha önemlidir. 7 yaşındaki bir çocukla evlenilebilir diyenleri gördükçe miden bulanır. Şort, diz üstü etek, tayt giyersen erkekleri baştan çıkardığını bilmen gerekir. Tacize uğrarsan Nasılsın? Kim yaptı? Soruları yerine üstünde ne vardı? O saatte niye oradaydın? Sorularına maruz kalırsın v.s. v.s.

Çocuk yaşta kadın olmak daha da zordur bu ülkede...

Sen oyun oynadığını zannederken aslında kendi düğünündesindir. Kendinden onlarca yaş büyük birinin himayesi altına girmişsindir haberin olmadan. Yetişkinlerin bile yürütmekte zorlandığı evliliği yürütmek zorundasındır artık. Ya para karşılığı ya da berdel usulü eril bir baskı ile yaptırılır bu evlilik. Ne anne babana, ne dini nikahını kıyan imama, ne de buna göz yuman devlet memuruna ses çıkaramazsın. Bez bebeğinin yerini, ağlayan, altını temizleyeceğin, karnını doyuracağın senin canından kopmuş bir bebek almıştır. İşte güzel memleketimin kanayan en büyük yarasıdır bu evlilikler... Yani ÇOCUK GELİNLER...

Henüz oyun çağında, eğitimini tamamlayamamış, hiç sevdalanmamış çocukların ailelerinin zoru ile

Bez bebeğinin yerini, ağlayan, altını temizleyeceğin, karnını doyuracağın senin canından kopmuş bir bebek almıştır. İşte güzel memleketimin kanayan en büyük yarasıdır bu evlilikler... Yani “Çocuk Gelinler...”

“Seninle ilgili kararları erkeklerin daha iyi alabildiği düşüncesine alışırsın. Diploman değil, yaptığın pilavın tane tane olması daha önemlidir. 7 yaşındaki bir çocukla evlenilebilir diyenleri gördükçe miden bulanır.”

evlendirilmesi ticari ve cinsel bir sömürüdür. Hiçbir çocuğun hayalinin evlilik olduğunu düşünmeyen bizler de bu duruma sessiz kalamazdık. Bu konuda farkındalık yaratmak adına Sn. Mustafa Acar'ın kaleme aldığı, yönetmenliğini şahsımın, sanat yönetmenliğini Hasan Şengül'ün yaptığı, koordinasyonda Hatice Çiçek, Ümrân Çürük, Yıldız Özkan ve Gülizar Durkaya'nın yer aldığı **“Pembe'nin Hikayesi”** isimli tiyatro oyunumuzu sergilemeye başladık. Beşiktaş Afife Jale sahnesi ve Kartal Uğur Mumcu kültür merkezinde yoğun bir katılım ile sahneledik. Bundan sonraki hedefimiz ise Türkiye'nin bütün illerinde bu oyunu sergilemektir. Mesajımız çok net : **“ÇOCUKTAN GELİN OLMAZ”**

“Ustalara Saygı”

151. Ustalara Saygı toplantısı, 3 Temmuz’da Ateş Böcekleri Güzin ile Baha için gerçekleştirildi...

Kültür, sanat, edebiyat ve düşün dünyasındaki usta isimlerin çeşitli yönleriyle izleyici ile buluşmasını hedefleyen Beşiktaş Belediyesi “Ustalara Saygı” toplantıları Güzin ile Baha’ya Saygı Gecesi ile devam etti...

12 yıldır düzenlenen “Ustalara Saygı” etkinliklerinin 151’incisi yaz dönemi nedeniyle açık havada, Abbasağa Parkı’nda gerçekleştirildi.

1975 yılında çıkan unutulmaz 45’likleri, “Gençlik Başımda Duman” şarkısı ve Ateş Böceği dansı ile milyonların sevgisini kazanan Güzin ile Baha’nın müzisyen dostlarının şarkıları ve sohbetleriyle katıldığı etkinliğe yoğun bir katılım vardı...

Güzin ile Baha imzasını taşıyan ilk 45’likte yer alan “Sivastopol Önünde” şarkısının yorumlanmasıyla başlayan gece, ikilinin unutulmayan parçalarını Vedat Bıçkın ve Megaralılar Orkestrası eşliğinde seslendirmesiyle sürdü.

Geride kalan 42 yılın müzikal bir potpürisinin de yer aldığı etkinlikte; unutulmaz ikili ve sanatçı dostları, en sevilen şarkılarını yorumladılar...

Pek çok değerli sanatçının konuşmacı olarak katıldığı gecede, anılar okyanusundan keyifli görüntülerin yer aldığı bir barkovizyon gösterisi de gerçekleştirildi.

Ustalara Saygı toplantıları 24 Temmuz’da 50. sanat yılını kutlayan İzzet Öz’e Saygı gecesi ile yine Abbasağa Parkı’nda gerçekleşecek...

Ustalar buluştu!

Türk Halk Müziği'nin güçlü seslerinden Güler Duman, İranlı müzisyen ve eğitimci Cavit Murtezaoğlu'nu sahne aldığı Diva Arkadaş'ta ağırladı.

Geçtiğimiz günlerde, İşletme Sahibi Özcan Çağlar'ın organize ettiği buluşmada, Murtezaoğlu ve Şair Yusuf Ziya Leblebici, Güler Duman ile sanat ve yeni projeler hakkında görüş alış verişinde bulundular.

Usta sanatçı Güler Duman, sevilen türkülerini seslendirirken, Cavit Murtezaoğlu'nu da sahneye davet ederek, izleyicilerine sürpriz yaptı. Murtezaoğlu'da "Sarı Gelin" isimli türküyü kendine özgü yorumlayarak büyük beğeni topladı.

Güler Duman, Kardelen Şiir ve Müzik Grubu'nun "Yaşayan Değerlerimiz" ödülünü almak için de önümüzdeki programlarda grupta birlikte olacak.

Şiir ve Kadın

Lirizmin Tanrıçası Sappho – Seçilmiş Şiirler SAPPHO

Neslihan Yazıcılar

Güneşin doğduğu her yeni günü gördüğünde gözler, insan ruhu köklerinden gelen ruhla günletir güncesini...
Gariptir ki geldiği topraklarla değerlendirilir insanoğlu, hal bu ki dünya dediğimiz gezegenin içinde yaşasak da her birimiz.
Yunan kültürü hep aforizmalar üretmiştir beynimin içerilerinde. Göç eden atalarımın Selanik'ten gelişiyile bitmek, tükenmek bilmeyen, bilinmeze sürüklenir genlerimde ki sözler.
Şiire tutkulu doğar her yeni gün, güzlü yüzüme...
Sappho seni tanımak gibi şiirde...
Bu ruhla mıdır bilinmez yazdığım her dize de yerini buluverir Yunan mitolojisinde.
Sappho şiirlerini okuduğum dönemlerde başladı şiire öykünmem ve

geçmiş tarihe baktığımız da, sanat akımları Yunan Uygarlık tarihinde önemli bir yere sahiptir.

MÖ 7. ve MÖ 6. yüzyıl Yunan Uygarlık tarihinde yaratıcı dönemler olarak kabul edilir.

O nedenle ki şiirin doğduğu yerdir Lesbos adası.

Kadın egemen olan bir ada da yaşayan dans ve şiir okullarıyla bilinen Lesbos adası sözcüklerinde ahenkle dans ettiği yer olarak geçmiştir tarihe...

Bir kadını yine en iyi bir kadın anlar, düşüncesiyle yola çıktığım kadın şairler serisine Sappho ile devam edeceğim.

"Kendi çağına kadar süregelen ion lehçesindeki Hexametron ve Attika

lehçesine daha uygun olan iambos vezinlerinde yazılmış betiklerden farklı olarak, Dor öğeleri ile katışık Aiol lehçesinde; Monodikte denilen tek bir ozanın lir ile söylediği şiir biçiminde eserler vermiştir. "Şiir tanrıçası..."

Günümüz yazım diliyle de Sappho anlayabiliyorsak bu evrensel yazım diline sahip olduğunun da göstergesidir. Dominant yapısıyla, ruhunda sakladığı kadını öylesi dengelemiştir ki şiir sanatıyla dinlendirmiştir içinde ki acıları, sevinçleri, coşkuları. Hala edebiyatçılar tarafından inceleniyorsa Sappho boşuna değildir incelemeler.

Ve "sanat değil toplumlardır gerileyen" kuramına en güzel göndermedir bu tanı.

"Bir Afrodite kültü rahibesi olan Sappho, bağlı bulunduğu kültün de kendisine vermiş olduğu rahatlığa dayanarak özgürce içinden geçeni söylemiş, açık ve yürekli bir tutum sergilemiştir. Dilindeki bu içtenlik ve açıklık sayesinde eserleri, tüm ardılarını ve benzerlerini geride bırakarak yüzyılların ötesine geçmiş, çağlar boyu öykünölmüş, eleştirilmiştir."

Ruh özgürleştikçe, sözde özgürleşir ve naif olduğu kadar doğayla ilintili kendi iç döküşleriyle bezemiştir dizelerini Sappho.

Öğreticiliğin yanında bilgiliği ile de örüldür şiir tümceleri. Estetik gerçeği örtüştüren şair, dizelerinde kimi serzenişlerle yol gösterici olduğu kadar dünya görüşünü de ortaya koyarken hayatın kırılğan yönünü de dizelerle zenginleştirmiştir.

Aliterasyonuyla da güçlü dizeler, sessel bütünlüğüyle de hissedilen ritimleriyle de inceden lir sesini de duyar gibisinizdir şiirlerinde.

Beyaz elbiseli kızların, uzun saçlarından dökülen nağmelerle bütünüleşir denizin dalgaları.

Söz ülkesine yapılan yolculukla başlar her duygu ve ne engindir insan ruhu ki o zaman anlarınsız içinizde kopan fırtınaları...

Coşkuyu, aşkı ve yaşam içinde ki yaşayışı giysileri, törenleri, oyunları da betimlemiştir. Ayrıntıları dize aralarında özenli bir üslupla işlemiştir ki ara ara sizi öyküsel bir hayale sürüklerken, şiirin poetikası

biçim ve öz bakımından insan yapısında bulunan güzelliklerle eşleştirmiştir.

Sappho'nun ara ara gizli baskın karakteristik tarafı da nüksetmektedir dizelerinde. Ruhunda ki kavgacı yanıyla, hayata duruşunu görmekteyiz ve her şair kendinden izler yansıtarak bulunduğu toplumu ya da topluluğunda göstergesidir. Kısa ve etkili dil yapısıyla kendi biçimini kuran Sappho özgün bir dile sahip olmakla beraber günümüze yabancı kalmayan şiir iskeletini de vermektedir.

İşte bunun için çekiyorum başkaldırı bayrağını
Ö örtünün altında

Öküz gibi oturan halklar adına

Dostluğu büyük, aynı tasta içen halklar adına

Develer gibi yük çeken halklar adına

Gün doğusundan gün batısına

Yük çeken deve gibi

Şudan ve arpadan başka hakkı yok

Özlemi yok beyin karısının

Beyin dışı köpeğinin

Berberinin olmaktan başka.

Yaşasın bir demet yonca

Yaşasın tek tanrı diye Allah'a yalvaran

Halklar adına!

"Bilinen ilk kadın şair olmasından da şair ve inihhar alegorisinin başta örneklerinden olan Sappho, takriben Milattan Önce 600'lü yıllarda Midilli adasının 'Lesbos' kentinde aristokrat bir ailenin kızı olarak dünyaya gelir. Başından sorunlu bir evlilik geçen şaire hayatının önemli bir bölümünü bir kız okulunda öğretmen olarak geçirir."

Rivayet odur ki,

Yaşanmışlıkların izidir dizelerde ki gerçeklik, çağlar değişse de değişmeyen tek gerçek duyguların yaşanmış benzerlikleridir... Ve

yıllar öncesi yazılan bir dize size öylesi tanıdık geliyorsa değişen sadece süredir. Tıpkı Sappho'nun dizelerinde yeniden can bulmak gibi!

Hayat bazen zorunluluklarla bazen de seçimlerle yön alır. Tarihe yansıyan yönüyle seveci olarak adlandırılrsa da Sappho, bazen bunun insan sevgisiyle karıştığı düşüncesinde olmamak mümkün değil! Şartları içinde yaşar insan çünkü... Belki de küskünlüğün karşı duruşu olması ihtimali mantığa ters düşmemektedir. Yaşadığı dönemlerde özgür düşüncenin ve iradenin olması gerektiği gibi

söylenmesinden yana olan tavrını dizelerin de ki açık ve yalın söylevlerinden görmekteyiz;

Dostlarım!

Sizsiniz gerçek şiir.

Ne gülmenin de önemi var

Ne de surat asmanın

Sultana öfkelenmenin de.

Sizler benim sultanlarımsınız

Sizlerden onur, güç, yetke

İstiyorum

Tuz ve taş üstünde uyuyan

Kentlerde

Şiirlerim yasak.

Şiirlerim yasak,

Çünkü insana

Sevginin ve uygarlığın

Kokusunu taşıyor onlar

Şiirlerim yasaklandı,

Çünkü her dizesi mustu taşıyor sizlere.

Dostlarım!
Sizleri bekletmekteyim hâlâ
O kıvılcımı tutuşturmak için...

" Bir denizciye yahut diğer bir rivayete göre bir öğrencisine âşık olan Sappho, aşkı yanıtı kalınca Midilli kayalıklarından atlayarak intihar eder. Sappho'nun günümüze natamam gelen şiir sayısı sadece dördtür. Bilinen bu şiirler dışında Sappho'ya atfedilen ve çeşitli buluntular sonunda elde edilen şiirler bir bütünlük arz etmez. Doğallıkla şiirleri hakkında oturmuş kesin bir yapı (construction) , ana fikir (thema) yargısı yoktur. Daktilus ve Hexametre gibi Antik Yunan uyak biçimlerini kullandığı sanılmaktadır. "
Beyrut, 1984
Nizar KABBANİ

Çeviri: Kenan HANOK
"Çocuklar donmamış beton gibidir üzerlerine ne düşerse izi kalır"
Çocukluğumuz ya da yaşam sürecimizdeki dönemlerimizde üstümüze hangi yük ağır geliyorsa onun izlerini taşıyoruz. Çıkamadığımız her yokuş farklı yolların düzlüklerinde keşiliyorsa sitemle büyüyorsa içimizde ki söz düşünmeli!
Şairin hayatı bir öyküye dayandırılmıştır ki kesin olmamakla beraber denizciye âşık olması diğer yönünü nötrlemektedir. Burada asıl olan kişilerin yaşam tarzları değil hayata ve sanata bakış açıları ve ürettikleridir.
Sappho'nun dizeleriyle;

Dostlarım
Başkaldırmıyorsa, neye yarar şiir?
Azgınları ve azgınlıkları yıkmıyorsa,
neye yarar şiir?
Zamanı ve mekânı
Sarsmıyorsa, neye yarar şiir?
Satrapların başındaki tacı
Yere çalmıyorsa, neye yarar şiir?

**Dizeleriyle Sappho'yu
konuşturmakta dileğim, zamana
dair!**

İki gözümün denizi bitti
Ellerimin mumlarıyla
Gördüm uygarlıkları
Beyazlık tükendi boşluk gibi
Dokundum billur gibi
Ben tanıgım, yok senin üstüne bir kadın
Halının sınırları üstünde toplanır çağlar
Bin binlerce yıldız dolaşır
Ben tanıgım, yok senin üstüne bir kadın senden
başka ey sevgilim
İlk anılan büyür ekinlerinin üstüne
Ve anılacak olan en son

Ben tanıgım, yok senin üstüne bir kadın
Ruhumu kazırsın, aşkın hizasıyla, deprem gibi
Beni yakarsın batırırsın
Ateşe verirsın söndürürsün beni
Hilâl gibi ikiye bölersin
Ben tanıgım, yok senin üstüne bir kadın
Devrimden daha uzun ruhumu çözersin
Devrimden daha mutlu
Ekersin beni
Suriye'nin gülleriyle
Ve nanesiyle
Ve portakalıyla
Ey kadınlar
Saçlarınızın altına bırakırım asaletimi
Sorularla getirse de günleri
Ey kadınlar siz bir dilin sözcüklerisiniz
Ancak o,

Geçmişte yaşananları hatırlatır bana
Asaleti ve güzelliğiyle de vazolara, mühürlere konu olan Sappho,
bildiklerini öğretip çağlara dayandıracak kadar güzel sözceler
bırakmıştır ki güçlü kadın kimliği ile de o dönemin zorluklarına karşı
durabilmiştir. "Ey kadınlar siz bir dilin sözcüklerisiniz " dizesi zaten
yeterlidir anlatmaya.

Sappho Rüyalarda Buluşuruz...

Sappho Şiirimsin...
Seni özledi ruhumdaki imgeler
Bu şiir sana;

Kız sürüsü bir heyecan kalbimde sırnaşık bir sarmaşık
flüt çaldı bütün gece aşkın gizemli sesi geceler sukut
maziyi giyinen genç yanınla
Anaktoria, Gyrinna, Attis saçında çiçekli kızlar
eteklerine sarhoşluk bırakarak dans etti gecelerde
paralara yüzün düştü, ince seramiğe gizini
otağında efsunlu tüller salınırken

şiir tuttun ateşli gecelerin yatağında
yandı yüreğin Lesbos adasının sızılı
sularında
lavanta saklardı kadınsılığın yalnızlığa
çekmecende iki damla mumlu gözyaşı
dizeler geçerdi yanı başından
aldırmazdın
görmezden gelip sonra hepsini
kucaklardın
sevgili sanırdı aşkı yanın ki
yanılmazdın...

saten uykularda dinlenirdi yorgunluk
kuş tüyü dokunuşlarda bir avuntu
sevişken rakslarda ince bir tebessüm
dilene düşünce kara üzüm tanesi
içerdin nice sözü morumsu sakınle
gecenin ağılı yerleri kasıklarında
beyazlaşıp
issiz yerlerde açardı düş karartılarını...

törenler, düğünler yaşardı kızların
elinde bekaret çiçekleri utangaç
salındıkça salınırdı gecenin alevli
yerleri

yaşamak uyanıkken de vuslat
şarap düşerdi beyaz tenine sızarak
ellerinde oyalanır dudaklarını boyardın
bordo akşamlar üşüşürdü başına
en kuytularında ay gülümserdi ak pak
sarıl sözlerine Sappho zaman kırgın sana
papiürs yapraklarında kaldı dilin
bedenin mumyadan bir tabakada...

gel uykuma söz sarmaşığı otur usulca şarkılar söyle bana
yitirdiğim rüyalı yanlarıma...

Neslihan YAZICILAR

"Ey karanlıktan gelen rüya,
gel uykuma
tatlı tanrı, ama hâlâ
acılar içindeyim ve kalmadı takatim dayanmaya,
ne umutluyum, bölüşecek kadar her şeyimi mutlu biriyle
ne de aptal, hor görececek kadar cici oyuncakları
düşümde, belki yine benim olur yitirdiğim ne varsa."

Sappho...
Lesbos - Midilli Adası

İncelemelerim neticesinde şiir ve şair günümüze kıyasla hala ayakta
kalabiliyorsa, şiir yaşıyor.
Şairleri ölse de şiirleri ölmüyor!
Bir kadın şaire ve tüm şair kadınlara saygılarımla...

Türkmenler şiire doydu

Türkmenler, Türk sanatçılarla edebiyat köprüsünü daha da güçlendirerek örnek bir çalışmaya imza attılar...

Telafer Kültür Derneği organizasyonu ile hazırlanan "Yusuf Ziya Leblebici ile Şiir Dinletisi ve Söyleşi" Ankara'da yapıldı.

Irak Türkmenleri Vakfı'nda yapılan programda söyleşi, şiir ve müzik dolu bir gün yaşandı.

Ankara'da yaşayan Türkmenler'in yanı sıra, Türkler'in de ilgi gösterdiği programı Irak Türkmenleri Edebiyatı Türkiye Temsilcisi Vaad Havdioğlu organize ederken, sunuculuğunu Elif Reyza Naz, söyleşinin moderatörlüğünü ise Dilek Hokkaömeroğlu yaptı.

Yusuf Ziya Leblebici, kendisiyle yapılan söyleşinin ardından Telafer Müzik Grubu eşliğinde şiirlerini yorumladı. Kardelen Şiir ve Müzik Grubu yorumcularından Sefer Kocakaya ve Can Çalışkan da sahnedeki yerlerini alarak şiirlerini seslendirdiler.

Program, plaket törenlerinin ardından programa katılan Türkmen ve Türk şairlerin şiir seslendirmeleri ve müzikle devam etti.

Ankara Türkmenler Vakfı'ndaki programı Türkmen TV de yayınladı.

ELİF

Yrd.Doç.Dr.

Çiğdem Kılıç

Yeni Yüzyıl Üniv. Güzel Sanatlar Fak.
Sahne Oyunları Oyunculuk Bölümü

“Yetişin, yetişin, bıçakladılar kadını, bıçakladılar, bıçakladılar!” diye bağıyordu yaşlı teyze.

Çenesinin altından bağladığı beyaz örtüsü gevşemiş, turkuaz yeşili pardösüsünün rengi solmuş (ki öyle çok severim ki bu rengi), o kahverengi çantası kim bilir kaç badire atlatmıştı. Ellerini başına vura vura bağıyordu. “Öldürdüler kadını, öldürdüler, gözümün önünde bıçakladılar ya! Kaldım öyle baka kaldım, bi şeycikler yapamadım. Kaçtı gitti Adam, taa şu yana.”

Bütün gürültünün, telaşın içinde ben bu bağırان yaşlı teyzeye bakıyordum. O da gözlerini bana dikmiş, bakıyordu. Bana mı bakıyordu kendine mi anlamadım.

Çocukluğuna bakıyordu, Bakkal Rüstem Amcanın yanağından aldığı makasa bakıyordu.

Müzeyyen Teyze'ye yemek götürürken ayağı kayıp düşmüştü. Eteği açılmıştı hafif. Oğlanlar ona bakıp gülmüşlerdi, ayıp ayıp şeyler söylemişlerdi. Kızaran yüzüne bakıyordu.

Genç kız olmaya başladığını hissettiği zamanlardı. Tülbentini şöyle bir bağlayıvermiş, saçlarının tülbentin kenarından çıkan kısımlarını el yordamıyla düzeltmiş, yere kadar uzanan dar eteğini çekiştirmiş, bir koşu komşuya gidivermişti. Dönüşte Kazım'ı gördü. Tespihini sallayarak ona bakıyordu. “Ne o kız, korktun mu?” dedi sırtarak. Kalbi ağzında sustu. Bir hamlede geçiverecekti ki Kazım'ın yanından, Kazım kocaman bir şaplak kondurdu kalçasına. “Yürü anca gidersin” dedi. Yürüdü Elif... Yürürken ağzından fırlayan kalbine bakıyordu.

Gerdek gecesi, Adam girdi içeri sırtarak. Sırıtan Adam'ın yüzüne bakıyordu korkarak.

Ebe bastırıyordu karnına bağırarak, doğmak istemiyordu sanki çocuk. “Bu yaşta Adam'ın altına yatmayı biliyorsun ama çıkaramıyorsun çocuğu” dedi odadaki kadınlardan biri kızarak. Bir kadının yüzüne bir kanlı çarşaflara baktı ağlayarak.

Yoksuldu Elif, hep yoksul... Hiç canı çekmezdi (Ayşe Hanım'a götürürken diktiği gelinlikleri) o çok kalabalık caddedeki lokantalardan gelen türlü türlü kokuları. Onun tek derdi vardı, terziklikten kazandığı parayla üç çocuğunu geçindirmek. Hem hayırsız hem işsiz güçsüzdü Kocası. Lokantanın camındaki aksine bakıyordu Elif hiç ağlamayarak.

Yaşlı Kadın, donmuş gibiydi. Benim gözlerin kapanıyordu. Kanın bu kadar sıcak olduğunu bilmezdim.

Ben mi kimim?

Ben Ezgi. Üniversiteyi 5 yıl önce bitirdim. Onunla da 3. sınıfta tanıştık. Nasıl da beni sahiplenip koruyordu. Nasıl da her zor günümde yanımdaydı.

Evlendik ikimiz de iş bulup çalışmaya başlayınca. İyi biriydi o. Çok seviyordu... Öyle çok seviyordu ki beni, boşanmak istediğimi söyleyince kızdı, bağırdı, vurdu defalarca. Bıçağın girdiği o an gözlerime bakıyordu. Ve o bıçakla bir daha, bir daha, bir daha... Hep gözlerime bakıyordu.

Sonra düştüm yere. O yaşlı kadın, yani Elif Teyze gördü. Ben mi ölüyordum o mu bilemedim. Elini karnımın üstüne koydu. Sıcak kan, yaşlı teyzenin eli... Gözlerim kapandı. O telaşlı sesler kesildi. Öldüm.

KISKIVRAK AŞK

Kadın ne güzel ne güzeldi...

Adam, Kadın'ı ne çok, ne çok sevdi...

Sevildikçe güzelleşti Kadın... Adam gibi Adam oldu Adam...

Ilık bir rüzgâr eşlik ediyordu aşklarına... Hava sonbahara dönük bir ilkbahar tadında..

Adam biraz huysuzdu, ama çekilmeyecek gibi değil... Kadın biraz ürkek ama sevmemek elde değil..

Adam varını yoğunu, yokluktan var ettiklerini adadı Kadın'ın yoluna..

Kadın, Adam'ın nasıl da hayrandı aşkına...

Günler günleri, aylar ayları kovaladı. Yıla varma mıştı daha yaşadıkları.

Adam bi hoyrat, bi deli biraz da kısıvrak seviyordu.

Kadın sahiplenilmenin gururunu taşıyordu.

Kadın sevildikçe güzelleşmiş, Adam bu güzelliği nasıl esir etsem diye düşünmeye başlamıştı.

Sonbahar yapraklarına basarak yürüdükleri bir gündü, yemyeşil bir ağacın dalı takıldı kadının saçlarına

Öfkeyle dalı kırdı Adam. Kimse dokunamazdı onun Kadınına!

Kadın biraz şaşırılmış ama Adam'ı sevmekten vazgeçmemişti.

Yürüdüler el ele birkaç ay daha.

Hava soğuktu, kışın sert geçeceği belliydi.

Katı bir rüzgâr esiyordu aralarında.

Adam seviyordu, kıskançlığından ölüyordu.

Kadın kurumuş bir dala bastı. Korkuyla kenara kaçtı.

Adam eğilip aldı dalı, kırıverdi bir çırpıda. Kimse dokunamazdı onun Kadınına!

Dönüp baktı aşktan güzelleşmiş Kadın'a...

Calı, çırpı dolaşmasın istemiyorsan ayağına, dikkat et dedi bundan sonra, kırmayayım senin kolunu, kanadını da!

Kadın şaşırmadı, ürktü yalnızca. Adam aynı Adam'dı da bu bakışlar yabancıydı ona...

Sevdi yine de sevdi Adam'ı tüm yabancılığına rağmen sevgisinin büyüklüğüyle gurur duyarken.

Soğuk canını yakıyordu Kadının. Adam koca Çınar'a adlarını kazıyordu bıçağın keskin ucuyla.

Ara sıra dönüp bakıyordu aşktan güzelleşmiş Kadınına...

Kadın ağaca dokundu... Ne heybetliydi duruşu. Ağacın yapraklarından bir kaçı düşüverdi başına. Kadın yapraklara dokundu usulca..

Hayran hayran seyrederken çınarı keskin bir acı duydu vücudunda. Sonra bir daha bir daha.. bir daha..

Kan sıcaktı. Kadın anlamadı.

Adam baktı acı içinde kıvranan Kadın'a.

Söylemiştim dedi sana. Kimse dokunamaz benim kadınıma!

Kendini çocuklara adayan bir sokak fotoğrafçısı...

Antakya'da sokak fotoğrafçılığı yapan Emina Savran, sergisinde farkındalık yaratmaya çalışacak...

“Kanayan yaralarımızı iyileştirmek zorundayız”

Antakya'da yaşayan Emina Savran, kuaförlüğünün yanı sıra sokak fotoğrafçılığı da yapıyor ve sergi açmaya hazırlanıyor.

Bir çok organizasyonda aktif görevler de alan Emina Savran, Antakya sokaklarını, ilçeleri ve köyleri gezerek fotoğraf çekiyor.

Çocukları fotoğrafçılığa yöneltme çalışmalarında, bir çok fotoğraf makinası dağıtan Savran, okuyan bu çocukların fotoğrafçılığa ilgisinin artmasının, hem eğitimde hem de sosyallikte büyük bir gelişim sağlayacağına inanıyor.

Sokak fotoğrafçılığıyla çocuklara ulaşan genç kadın, bu sanata yönelttiği bir çocuğun da fotoğraflarını kendi sergisinin içine alacağını, diğer çocukları da teşvik amacıyla sergide ağırlayacağını söylüyor.

Kadına Dair Herşey Dergisi olarak ulaştığımız Emina Savran'ın, kuaförlük ve sokak fotoğrafçılığının yanı sıra şiir yazdığını, bir çok etkinliklerde solistlik yaptığını da öğreniyor ve söyleşiye geçiyoruz.

-Kuaförlükten başlayalım

Denizli'den buraya yerleştigimde kuaför dükkanı açtım. Bir süre sonra yanımda çalışan elemanıma devrederek ikinci kuaförü açtım. Amacım, benim yaptıklarımı, kazandıklarımı insanlarla paylaşmaktı. Bu açıdan ikinci kuaförü de başka bir çalışanıma devrettim. Bu şekilde de bu arkadaşlarımı iş sahibi yapmanın mutluluğunu yaşıyorum. Gücüm oranında bu böyle devam edecek.

-Sokak fotoğrafçılığı?

Fotoğrafçılığı çok seviyorum. Antakya'nın sokaklarını gezerek, herkesin gördüğü, ancak arka planda kalan güzellikleri ortaya çıkarıyorum. Köylere, ilçelere gidip sokak sokak geziyorum. Fotoğrafçılık benim için yaşarken nefes almak gibi bir şey.

Bunun yanı sıra çocukları teşvik etmek amacıyla, onlarla sürekli bir araya gelip sohbet ediyor ve fotoğraf çektiyorum. Bir çok makina dağıttım. Onlarla birlikte fotoğraflar çektik. Hatta önümüzdeki aylarda Antakya ve İstanbul'da açacağım sergimde bir tanesinin 5-6 tane fotoğrafına yer vereceğim. Diğerlerini de teşvik amacıyla o sergide ağırlayacağım.

Serginin konusu ise çocuk olacak. Yani, savunmasız çocukların kullanılmasına karşın farkındalık yaratmak.

- Siz çocukların üzerine bu denli eğiliyorsunuz. Sadece fotoğraf sanatına teşvik etmek mi amacınız?

Elbetteki bununla sınırlı değil. Mesela ben bir erkek çocuğunu kötü alışkanlıklardan kurtararak, üniversiteye kadar okuttum. 14 yaşındaki küçük bir kız çocuğunu 50 yaşındaki adamların ellerinden kurtarıp tekrar okula kazandırdım. Bunlar bizim kanayan yaralarımız. O çocuklara sahip çıkmamız gerekiyor. Ben, gücüm yettiğince bunlara karşı savaş vereceğim. Herkesin bunu görmesi ve bu yaraların iyileşmesi için bir şeyler yapması lazım.

Ayla Gürel

Bu kez, biz O'nu yazdık !

O'nunla bundan 3 yıl önce karşılaştım. O'nu ilk etapta Kardelen Sanat Grubunun bir üyesi gibi algıladım.

Sonrasında, muhabbetimiz artınca O'nun çok yönlü bir insan olduğunu fark ettim. O, sadece Kardelen Şiir ve Müzik Grubu'nun etkinliklerinin sunucusu değildi. Birçok etkinlik ve faaliyetlerde rol almış, aynı zamanda da bu etkin-

liklerin planlayıcısı ve uygulayıcısı idi.

Kısaca sanat adına araştırdığım özgeçmişinden bahsetmem gerektiğinde;

Deli Gönül, Dayan Yüreğim isimli özel kitaplarının ardından Kan Davası, Memleketim, Kardelen, Körolayım ve Eğme Başını isimli 7 tane kitabı yayınlanmış, 50'den fazla kitabında editörlüğünü yapmış, bir çok belgeseli seslendirip ve tiyatroyla da uğraşmış. Kendi çıkardığı e-dergi olan "Kardelen Sanat Dergisi"nin yanı sıra, "Kadına Dair Her Şey" adlı basılı dergisinde aynı zamanda Genel Yayın Yönetmeni... Ama ben onun şiir yorumlamasını her aktivitesinin üzerinde buluyorum.

Ve şiir sunumlarında inanılmaz bir yorumu var... Yazdığını yorumlarken zannediyorsunuz ki hemen o anda orada, doğaçlama yazmış. O kadar içten ki; sırf bu nedenle birisinin şiirleri kendine ait olmak üzere 4 tane de şiir albümü yapmış. Yurtiçi ve yurt dışında değişik gazete ve dergilerde yöneticilik yapmış..

2000'li yıllarda şiirleri müzikle harmanlayarak, sahneye taşımış ve aralıksız 3 yıl grubuyla birlikte sahne almış. 2013 yılında Kardelen Şiir ve Müzik Grubu'nu kurarak alanında ilk ve tek konseptte "Yaşayan Değerlerimiz" adlı programla sanatının yanın da özel yaşamlarıyla da halka örnek olan sanatçıları programına konuk ederek bugüne kadar 47 program yapmış. Ayla Algan'dan Müjdat Gezen'e, Ekrem Ataer'den Cavit Murtezaoğlu'na kadar onlarca sanatçımıza "Yaşayan Değerlerimiz" ödülünü vermişler...

Kendisi de ikinci kez, bu yıl en iyi yorumcu ödülünü almıştır.

Biyografisini kısaca tanıttığım Yusuf Ziya'nın programlarını izleme olanağı bulunca ilk düşündüğüm ve aklıma gelen böyle bir grubu daha önce tanıyamadığımı bir kayıp ve ayıp olarak ilan etmiş olup, gelemediklerimin telafisi için bundan sonrakileri kaçırmamam gerektiği kararını alarak, bu grubun kendi kabuğunun dışına çıkarılıp geniş bir yelpaze sunulması gerektiği vargısına inandım.

Ve tamamıyla dostça kurulmuş, kuranların tamamen kendi emekleriyle, eforlarıyla oluşturulmuş olan bu gruba her türlü desteğin verilmesinden yanayım.

Şu anda Yusuf arkadaşın editörü olduğu "Kadına Dair Her Şey" dergisi de çok başarılı olarak, tanınlanmaktadır.

Bu dergiden de biraz bahsetmek istiyorum. Dergi hakikat ten içinde kadına ait seçme yazı, röportaj, şiir, eğitim, çocuk, moda, sağlıkla ilgili konular olmak üzere kuşe kağıda basılı harika bir yayındır. Bu yayının bizlere sunulmasında da yine hayli emeği olan Yusuf Ziya'yı ve diğer emeği geçen tüm insanları bu dergi nedeniyle bir kez daha tebrik etmek istiyorum.

Kardelen Şiir ve Müzik Grubu adına yayımlanan "Kardelen Sanat" isimli süre gelen bir dergi vardı. Bu dergide okuyucular tarafından çok beğenilmektedir, ayrıca dijital ortamda oluşturulan bu derginin basılı olanından daha fazla emek harcandığını biliyorum... Bu dergide de çok değerli yazar, şairlerin yazılarının yanı sıra röportajlar, aktüel ve sanatçı söyleşileri bulunmaktadır ve imkan olabilse de bu dergide basılı olarak yayınlanabilse. İnanıyorum ki okuyucularının elinden düşmeyecektir...

Aktiviteleri bu kadar sınırlandırmak haksızlık olur diye düşünmekteyim.

Çünkü çoğumuzun bilmediği yönleri de var.. Onun için tam olarak biyonik adam tanımlaması Yusuf Ziya arkadaş için çok uygundur... Kendisinden duyduğum bir rivayete göre Yusuf'un sayısını kendisinin de hatırlamadığı kadar ödül ve plaketlerinin evine giren hırsız tarafından çalındığıdır.!

Fotoğraftaki ödül ve plaketleri hırsızdan geriye kalanlar diye düşündüğümde ödül sayısını tahmin etmek çok zor olmasa gerek diye düşünmekteyim... Yusuf Ziya ile röportajımın sırasında; en çok rahatsız olduğu konunun O'nu organizatör diye adlandırmaları ve öyle bir algı oluşmasıdır ki, O

bundan çok rahatsız olmaktadır.

Bence haksız da sayılmaz... Çünkü anlattıklarımın tahmin etmeniz güç olmaması Yusuf Ziya'nın en baştaki özelliği aydın ve Atatürkçü bir kalem olması, bir sürü eserlere imza atması, editörlük yapması, hatta oyunculuk, tiyatroculuk, şiir albümleri ve bence en iyi şiir yorumcusu da denebilir...

O'nun bence yaptığı aktivitelerde başarılı olmasının diğer bir nedeni de, elbette çalışmanın yanı sıra doğal yeteneğidir. Bu yeteneklerde ancak planlı ve programlı çalışma ile geliştirebilir. Ve benim yeni öğrendiğim yaşayan değerlerimize çıkan sanatçılara armağan edilen taşlarla işlenmiş Atatürk posterleri de Yusuf Ziya'nın kendi el becerisiymiş, şok oldum!

Bunların yanı sıra Yusuf Ziya, bu camiaya yeni giren, girmekte olan bir çok arkadaşın da elinden tutarak onlara destek olmuştur.

Ve hatta bir çok değerli edebiyat adamları, sanatçılar O'nun için şu ifadeleri kullanarak, O'nu tanımlamaya çalışmışlardır.

Sunucu-Yorumcu-Gazeteci-Eğitmen **Ayşe Egesoy**, Yusuf Ziya için; "Gazeteci kimliği ile şiiri harmanlayan ve pek çok ödülle onurlandırılan Yusuf Ziya Leblebici, şiirlerinde süslü kelimelerin inadına, anlaşılır bir dil ve akıcı şiirleri seçerek, salt kendi yaşadıklarını değil, halkın dilinden isyanları, ağrıları ve sevdaları anlatıyor.

Düz yazıların bile karşımıza şiir olarak çıkarıldığı günü müzde, böylesine içten, böylesine reel ve böylesine tabandan tavana giden dizeleri görmek çok sevindirici..." derken, **Nihat Behram**, "Ruhunu halkının kültüründen emzirmeye çalışan, sevgisini, hasretini, özlemlerini, kısacası insani duygularını halkının kültürüyle bilemeye çalışan bir dost" diye tanımlar.

Ekrem Ataer ise, "Yusuf Ziya, Kâh Filistin'de bir gerilla, kâh teğmen Kubilay, kâh Nene Hatun, fabrikada işçi Yusuf... Bazen Türk, bazen Kürt, kimi zaman Sünni, kimi an Alevi. O aslında kocaman bir şiir bence..." diye tanımlarken, **Sadık Gürbüz** de Yusuf Ziya için "Bir gün döneceksin doğ duğun yerlere / Sılanın hasreti çeker be kirve" diyen bir memleket hasreti, "Ben bozkırların rüzgarlarıyla savrulup / Türkülerin yüreğinden fırladım" diyen olgun bir enerji; "kimi zaman düzenle / düzenin çarkını dizenle / Kimi zaman direnecekleri yerde / boyun eğenle kavgalıyım" diyen bir uğraş adamı, kimi zaman dünya (örneğin Filistin), kimi zaman memleketim dediği ülke ve daha nice söyletiş ustalıkları, okuyanı hemen o duyarlı dizelerle bir yerlere taşıyor." diyor.

İsviçre'den adaşı şair, yazar **Yusuf Ter** ise Yusuf Ziya'nın şiirlerini kır kokusu, seveda konusu ve topluma mesaj veren şiirler olarak anlatır.

Ve der ki; "Okudum; okudukça kendi farklılığındaki stilini de keşfetmeye çalıştım. Çalıştıkça; derinleşen anlatımında çok güzel vurgular işleyen kalemi dik, bazen yufka, bazen su gibi / şair-yazar olarak tanıdım."

Ve ben inanıyorum ki Yusuf Ziya arkadaş üç- beş satır yazıyla kolay geçiştirilecek, ya da Kardelen Sanat Grubu'nun as kurucu üyesi, sunucusu, editörü olarak tanımlanmamalı. O edebiyat dünyasının günümüze değin gelip geçmiş önem

li mihenk taşlarından biridir. O'nun hazırladığı programlar da sahne hazırlama görevini üstlenebilecek başka birinin olmaması, O'nu sahne performansı olan bir sunucu gibi algılayabilir, hatta bende ilk başlarda öyle zannederken ilerleyen zaman içerisinde Yusuf Ziya'nın o olmadığını gördüm...

Ayrıca yaşamı boyunca ana dek gelen süreçte; Tiyatro, iç mimari tasarım, gazete mizanpaj, sigortacılık eğitimleri aldı, futbolculuk, futbol hakemliğinin yanı sıra, birçok dergi ve gazetede muhabirlikten en üst düzeye kadar yöneticilik yaptı.

Bazı şiirleri üniversitelerde derslerde okutulurken, hayatı yıl sonu tezlerinde işlendi.

Grup çalışmalarına önem vererek "ben" değil "biz"i önemsemi. Bireysel olarak kendini ön plana hiç atmadı....

Ve yaşam içerisinde aylar yılları, yıllarda birbirini kovalarken Yusuf Ziya Leblebici'nin Edebiyat dünyasının iz bırakan sanatçıları arasında olacağına eminim... Yalnızca bu değil elbette... Kendi ilerlerken taşlı ve vefasız kaldırımlarda da bir çok sanatçıyı "yaşayan değerlerimiz" adlı nostalji kulvarında elinden tutarak yürütecektir.

Yalnız O'na nazikane bir deneyimimden bahsedeceğim... Vefa'nın yalnızca İstanbul'da bir semt olduğunu unut mamasıdır tek dileğim...

ERKEKTE GİZLİ BAHÇE SENDROMU

Kedi ile köpek arasında nasıl bir ayrım vardır sizce? Bana göre kediler isteklerini karşıya dayatan varlıklar köpeklerse buyrukçu. Kulun köpeğin olsam attığın lokmayla doysam_ dizeleri geliyor aklıma. Bence her kadın_ bu tür bir kul olma hissiyatını karşı cinse hissetmiştir. Gel görelim erkekler bu tür buyruk isteyen kadınlara karşı istek duymuyor. Emir almaya başlayan kadını farketmediği an, ağlatma güdüsü devreye giriyor sanırım...

Erkeklerin neden bizi bu kadar ağlatma me raklısı olduklarını anlamış değilim. Ağlayan kadın onları mutlu ediyor. Çekip giderken bir mendil bile bırakan olmuyor... Erkek, kadın dan doydugu zaman tırıs olmak istercesine bir den kaçma eğilimi gösteriyor. Maalesef kadına yeten erkeğe yetmiyor... Bir süre sonra, canım cicimli aşk muhabbetleri eden adamın yerini, taş kalpli bir adam alıyor. Gidenin ardından ken di kadar yalnız birini arıyor yine kadın. Onu ru huyla sımsıkı saracak içini içinde hissettiginde nabzının kaç kez attığını hissettirecek birini. Yüreğinin damarlarından taşan sıcaklığın hep içinde durmasını isteyen kadın, ona, dünyayı avuçlarında hissettirecek birini bulma arayışı içinde sürekli. Kulağına fısıldanan her sözle ruhunu okşayan yanındayken hissettiği koku nun hep burnunda olduğunu hissettiren birinin arayışı. Teninde yanan alevde sendeyim dedir tecek bir erkek arayışı bu. O' nla yaşayacak kor kularını, yaşanmışlıklarını, hayal kırıklıklarını, yitirışlerini. Aşk sonsuzluk aşk bitmez kadına göre. Oysa aşk bitendir erkeğin renkli dün yasında.

Ne kadar kaçarsak kaçalım gerçekleri görmek zaman alıyor. Erkeğin gizli dünyasını keş fetmek uzun bir macera. Kadın bu yolculukta hep pembe sözcüklerle oynuyor. Erkekse gri renkle oynuyor oyununu. Kaybolup gitmek yerine bu uzun yolculukta hayal edilen şeyin aslında karşıdaki erkekde değil de kendimizde olduğunu farketmekle başlıyor bu gizli dün yaya girmek. Zor gelir bu gizli bahçede oyunlar oynamak; oysa ne çok keşfedilecek şey vardır.

Gizli bahçe mahsülü, bedeni steril ama ruhu çamurlu olan erkek tipinin kendini tanıfı şöyledir.

“Aşk da nesi”

” Kendime buyruk yaşarım. “

” Kimsenin ahlak iktidarını kabul etmem.”

”Kıskançlık safsatası benden uzak bir duygudur.

“ Açıklığa inanırım. Kıskanmak değil açıklık ve birbirini her şekilde ve her ruh halinde kabul edebilmektir aşk, sevgi gösterisi.”

” Şefkatten anlamam,“

”Eş adayı değilim,”

”Sevgili falan aramıyorum,”

”Programlarıma uymuyorsun, “senle buluşmam işlerim var“

“Sex aşktır aşk sextir“

“İsrail kavunu meme, kırmızı can eriği şişik dudak, incir çekirdeği burun ve dut ağacı boyunda bacak severim.”

” Karpuzdan g.. isterim”

“Kendini zaman zaman “çatlak, "rahatsız" , "marjinal" olarak tanımlamış kişilere ihtiyacım var”

”Yaşam tarzı ya da düşünceleri yüzünden yargılanmaktan hoşlanmayan biriyim”

”Canınız yansa da çekip giderim. “

“Mendil taşımam”

Bu tanıma uygun erkek modeli çıkarım sevi şelim ama sonra birbirimizden ayrılalım ve sen sonra ağla der. Çıkmaya ilk başladığımız gün larde çeşitli ipuçlarıyla kendini belli eden bu türlere karşı çok dikkatli davranmak gerek. Ki mi aradığını asla bulamayacak bu erkek mode linin gizli bahçesini keşfetmek üzere yola çık tıysanız yandığınızın resmidir. Kesinlikle canı nızı yakacak biri karşınızda duruyor demektir hemen geriye adım atın ve saf temiz köylü ruh lu bir beyefendi bulun kendinize. Bu çok bil mişlerin dünyasını keşfetmek oldukça zor dur...Arasıra dünyasında huzur içinde gezinti yapabileceğiniz ruhunu köy havasıyla yıkamış saf, efendi görünümlü tipleri alın hayatınıza. Bunlar insana huzur verir.

Köylü ruhlu erkeğin aşk tanfı şöyledir:

- _ saçlarını taramak istiyorum
- _ sana papatyadan taçlar yapacağım,
- _ köy yolunda koşacağız
- _ elele tutuşacağız
- _ öpüşmemiz gerekmez
- _ gözlerimle konuşman yetiyor
- _ seni kendimden bile kıskanıyorum
- _ ten tene olmamız gerekmiyor
- _ nisan yağmurları gibisin
- _ havada nefesin var
- _ nefesin olduğu sürece ben de varım
- _ parfüm de neymiş

bu erkek modeli günümüz erkek modeline uyumu yor ama arada tek tük de olsa bu modelin kıyısından geçenler çıkıyor. Renkli kadın ara yan şimdiki erkek modeli kendi gizli bahçesin de yok olmak için hep terk ediyor. Eğer rujunun tadına bakmasaydım rimelin akmazdı deyip ortadan kayboluyor. Oysa kadın arasıra hep ha tırlar rimelinin neden aktığını.

Arasıra sevişgen olursun

Sevenin olmaz

Arasıra konuşmak istersin

Dinleyen çeker gider

Arasıra korkarsın

Çünkü yalnızsın

Arasıra çok korkarsın ,

Çünkü gidemediğin bir yol vardır

Arasıra öldürürsün içindekini

Arasıra cinayet zor gelir

Arasıra öldürecek biri olmaz

Arasıra içersin

Çare olmaz yüzündeki çizgilere

Arasıra seversin

Senden önde giden burnunu

Arasıra gidersin

Kaçmak ölmektir aslında

Arasıra tümlendiğini sanırsın

Biri çalar gider seni

Gidenle ağlarsın

Sürekli sendedir aslında

Arasıra

Yine ağlarsın

Arasıra yeni biri gelir

Bu defa ondasın

Arasıra mendil veren olmaz....

Emine Müjdecı

Aynur Uluç ile sanat ve hayat üzerine...

Söyleşi: Türker Demirci

-Sevgili Aynur Uluç sanatın bir çok alanıyla birden ilgilendiğinizi ve farklı alanlarda üretimler yaptığınızı biliyoruz. Bu anlamda sohbetimize "Sanata nasıl bakıyorsunuz" diye sorarak başlasak ne dersiniz?

-Güzel olur derim. Ben çizirken de çiziklere bakarken de; yazarken de, şiirlere bakarken de nasıl olmuş diyen bir gözle bakmıyorum diyerek başlayım ben de o hâlde. Bir akademisyen gibi teknik gözle gezmek değil hiç ama hiç bir şey bilmez gibi bakıyorum baktığım şeye. Neredeyse "hayret"le diyebilirim... Bende nereye varıyor nereye dokunuyor üretilen. Beni bir hâlden bir başka hâle geçiriyor mu; Ya da tersinden söylersem; Yaptığım/ yazdığım şey göreni/dokunanı bir hâlden bir başka hâle geçiriyor mu... Kendisinde düşen izi mi anlatıyor gören; Şurası şöyle burası böyle mi diyor yoksa teknik tarafından... Bu demelerin ne kadarı yapan kişiyle, ne kadarı bakan kişiyle ilgili ben bunlara bakıyorum artık. Bunu anlamaya çalışıyorum yol bilgisiyle... Ne kadarsa bilgim o gün; baktığım açı da hâliyle o kadar oluyor, ama bereket versin ki meraklı olanlar için bu açı her geçen biraz daha açılır.

-Deniz Bilgen ile yaptığınız söyleşinizi okumuştum. Orada çok naif bir dile getiriş de olsa şiddetli bir karşı çıkış vardı. Diyordunuz ki "Şiir şairlere bırakılamayacak kadar ciddi bir iştir..." Bu ilginç bir cümle. Kendi içinde sıkıntı da getirebilir pek çok açıdan...

-Evet güzel yerden girdiniz konuya. En sevdiğim söyleşilerdendir sevgili Deniz ile gerçekleştirdiğimiz. İlk kez Tüyap'ta tanışmıştık sevgili Deniz'le... Ben kendimi kaptırmış kitaplarımı çiziyor, boyuyorken yanıma gelmiş ve "farkında mısınız siz çizerek bir masal anlatıyorsunuz" demişti. Evet, farkında değildim o söyleyene dek... Hayatın içinde olunca sanat sanırım en çıplak haliyle geziyor. Ben her kitabıma bir resim yapıyordum. Kitabın başında iki sayfayı bilerek boş bırakmıştım ve o iki sayfaya her okur için ayrı bir resim çiziyor, boyuyor, etrafına dönerek dizeler nakışlıyordum.

-Yapıyordum dediniz, şimdilerde artık öyle yapmıyor musunuz? Sadece o döneme mi özeldi renkli imzalar?

-Aa yok, elbette sürüyor.. Ben az önce resim çizmeyi fark edişimi anlattığım için geçmiş zaman dili kullandım. Yoksa halâ boyuyor, çiziyor ya da okura nehir mektuplar yazıyorum, kişiye özel olduğu kadar bir yanıyla birbirini de izleyen mektuplar... Boyama konusuna dönecek olursak, bu her bir okur için ayrı bir renk, ayrı bir hediye oluyor benden o okura giden. Ama o okurdan da bana gelen hediyeler de diyebiliriz tersinden. Çünkü o biricik an her okur için biricik olduğu gibi, her birisini yeniden duyumsadığım için benim için de biricik olarak yaşıyor. Ve o yüzden eğer mümkünse o yaptığım

resimlerin bir fotoğrafını çekerek kendimde de hatıra kalmasını sağlıyorum. Belki bir gün sırf bu hediye sayfalardan oluşan bir sergi bile olabilir... Neden olmasın... Evet, Deniz'den ve çizerek anlattığım masallardan söz ediyordum. Deniz'in siz bir masal anlatıyorsunuz deyişi içinde olduğum düşü fark etmemi sağladı. Ne ilginçtir ki ben kendimi kaptırmış gidiyordum. Ve her çizdiğime kendimden bir parça koyuyor ve usul usul bir yol gidiyordum bunu fark ettim o cümlesiyle... Bir rüyadan uyanır gibi baktığımı anımsıyorum yüzüne... Masalları kendime de anlattığımı spiral spiral içinde kaynaklardan iç sularımı nasıl fişkırttığımı gördüm, anladım. Neler neler çizmişim.. Bakmaya başlayınca gördüm hepsini.. Ve çizdiklerimde iz sürmeye başladım.. Aynı yazdığım şiirlerin izini sonradan içimde sürdüğüm gibi daha önceleri.

-Evet, sizin ilk yola çıkış mecranız sanırım şiir ve yazı... Resim bu şekilde başlıyor ve dahil oluyor, sanırım sürece.

-Şiir de resim de sanat olmak için yapıldığında sahiciliğinden çok şey kaybediyor. O yüzden ben hangi alanı olursa olsun sanatı güncel pratiklerimiz içinde yaşamayı işlevsel buluyorum. Çizimlerimde kendimle birlikte yol almayı seviyorum. Böylece bedenimi ve ifademi de gittikçe daha yakından tanıyıp kendi içinde saflaşması yolunda kendime yardım etmiş oluyorum. Ki o genişleyen bakış yeniden beni yoğursun:) Öyle olunca hiç bir alan diğerinden kopuk olmuyor. Yazı macerası ise www.kitapeki.com sitesinde faal olarak sürüyor. Belli periyotlarla orada kitaplara ve/veya şair/ yazarlara dair bana değdikleri yeri açtığım yazılar paylaşıyorum. Derdim o kitapları kişileri tanıtmak değil, okura dokundurmak diyelim. Ya da o kitaplarda kendi yüzümü arıyorumdur belki de... Kendi yüzümde başka yüzlerin izini...

-Siz böyle deyince aklıma geldi, sayfanıza baktığımızda modellik yaptığınız fotoğraflar da dikkatimizi çekti.

-Evet yolun modellik kısmı benim için çok yeni ve canlı bir süreç... İlginç sürprizler getirdi bünyesinde. Sadece sözde değil, ifademde de şiir olabileceğini, anlatmak için illâ sözlere gereksinimim olmadığını fark etmişim, bunu somutladım bu süreçte. Daha öncesinde sevgili Mustafa Süttaş ile seslerin inceliklerini, yaşamdaki ifade güçlerini, tıkanıp yerleri ve akıcılıklarını incelemiştik yıllarca... Dişi sesi, dip sesi takip etmiştik. Çok uzun muhabbetler ve yazışmalar yaptık onunla. Şiirlerde, filmlerde aradık. Kadınların ve erkeklerin üretimlerini bu gözle de inceledik. Arşivler biriktirdik.. Sonra bir yer geldi, söz'e tekrar baktım ben. Söz'ün kalbini mi kırdım acaba, diyerek hakkını teslim etme sürecim oluştu yeniden...

Sonra renkler girmişti hayatıma kitapları boyarken... Fark ettim ve keşfettim derken skalasını... Ve derken derken fotoğraf girdi... Şu sıralar sevgili Deniz Bilgen'le fotoğrafların yolculuğunu yapıyoruz

kadına dair herşey

**“hem yaşıyım hem genç
hem eskiyim hem yeni
köprüyüm ben”**

kadına dair herşey

birlikte, acemiliğini, ustalığını içiçe geçirerek... Hem öğreniyor hem öğretiyoruz birbirimize... Önce kendi fotoğraflarımı resimlere çevirdim, sonra baktık resme de gerek olmayabilir illâ her seferinde. Fotoğrafın kendisi bir anlatıcı zaten. "aynaya yansıyan nefesimizdir" isimli bir albümde toparlıyoruz şimdi... Belki de yolun bu kavşağa kıvrılmasında renklerle yaptığım yolculuk da etkin olmuştur. Sanatı hayatın içinde düşleyince ve işlerliğini gördükçe, hayatın hızı içinde üretilmesinin de gerekli olduğu ortaya çıkmaya başladı iyice. Sabah yataktan kalkar kalkmaz diyelim en geçişken hâlinde, ya da diyelim bir mücadeleden yeni çıkmışsın, ya da çok keyiflisin; vapurda denize bakarak giderken olsun. İşte o zaman aralığında fotoğrafını çekmek kendine atılmış bir kaçamak bakış gibi. Gerek an farkındalığı deyin buna, gerekse beden farkındalığı; hepsinin o fotoğraf karesinde bir nefese dönüşüp yüzünüze üflemesine izin vermekle başlıyor her şey. Bunu fark ettiğinizde zamanın ve mekânın önemi kalmıyor. Bu anlamda "sanat her yerde" etiketlerinin artarak yayılmasını çok önemli buluyorum sosyal medyada. Bu bir slogan cümle değil sadece, sanatı gerçekten hayatın her alanına alabildiğinizde, bileklerinizde yaşayan ve nabzınızda sizinle birlikte atıp duran bir şeye dönüşüyor. Sanat her yerde olduğu gibi her anda da olabilir. Yollarda seyahat ederken şiir'i bunca solumama rağmen bir türlü yanımda kâğıt kalem taşımayı akıl edemeyişim de bununla ilgiliymiş galiba. Çünkü hayat size bir kâğıt bir kalem sunuyor bir şekilde. Siz o hissediş, o hissedişte doyunlaşmayı ve taşarak artık sizden çıkma an'ını fark ettiğinizde illâ bir kâğıt bulursunuz bir yerlerden. Gider vapurun kantininden ister, şemsiye altında bir ağacın dibine çömelir yazarsınız gerekirse. Akıllı telefonlar çıkmadan önceki şiir ve yazı maceram aynen böyle seyrediyordu.

-Daha çok telefonda çiziyorsunuz sanırım şimdi çizgilerinizi...

-Evet bir sergi deneyimim de oldu yakın zaman önce ancak aslen tramvayda, Marmaray'da, vapurda yolda giderken telefonda çizmek,

içinizin taşıdığı yerde açmak elinizin sütünü... Ve enerjinizin dönüşmesinin aracı kılmak elinizi... Nerede denk gelirse hayatın içinde orada... O anda...

Oralarda çizme amacım bu değil ama söylemeden geçemeyeceğim; yolda izde çizerken kimseler dönüp göz ucuyla bile bakmıyor biliyor musunuz. Herkes telefonda ya oyun oynuyor ya mesajlarını karıştırıyor ama hemen yanlarında rengarenk desenler çizen kadına kimse dönüp bakmıyor; oysa ben baksınlar isterdim. Bana baksınlar, görsünler gibi bir ilgi isteği değil bu. Bakın özel mekânlara ve özel tıtr etiketlere ve ayrılmış zamanlara sandığınız kadar da ihtiyacınız yok aslında üretmek için demek isterdim, ve o hevesi şırınga edebilmek konuşmasak da... Çünkü hayatın anlamını arayan ne kadar fazla kişi olursak bulmamız o kadar kolaylaşır. Her hayat birbirine değer bir şekilde... Her bakış, her temas bir tohuma dönüşebilir. Algımızı bir yerlerde hapsederiz fark bile etmeden. Yetiştirilişimiz zaten algımızın önüne konulmuş prangalarla doludur. O yüzden sonradan giydirilmiş fazlalıklarımızı teker teker fark etmek ve teker teker sıyrılmak gerekir hepsinden... Özümüze varmak ancak böyle mümkündür.

Bu anlamda içimizdeki canlı noktayı fark etmek ve ondaki diriliği yaşama aktarmayı özellikle kadınlarla yaptığım etkinliklerle deneyimliyorum zaman zaman. Hayatı şifalandıran kadınlardır çünkü. Bozulan şeyleri düzeltivermek, yamanacak yeri okşayarak kapamak, yaraları şefkatle iyileştirmek onların hüner alanıdır. Akışı olumluya çevirmek de öyle. Bu anlamda en çok onların kendi içlerindeki sesi fark etmelerinden korkmuştur sistemler... O yüzden onların gülmesini, kendini fark etmesini, cins özelliklerini keşfedip sahip çıkmasını istemez düzen sistemi. Bu anlamda ben de onlarla birlikte özellikle belli mekânlarda değil bizzat kendi evlerinde etkinlikler düzenliyorum, orada her birisinin sesinin biricik olduğunu anlatıyorum onlara. Dertlerini dinliyorum. ne yapabilirler,

içlerindeki duyguları, kırılganlıkları, öfkeleri nasıl bir başka üretim biçimine dönüştürebileceklerini, kendi sesleri ile yeniden kendilerini nasıl doğurabileceklerini paylaşıyorum onlarla. Heveslendirici oluyorum, kendilerine doğru yol almaya çıkmaları için o yola merakla girmeleri için. Kendilerini keşfetmenin tadına varmaları için diyebiliriz özetlemek gerekirse. Diyorum ki bir taş boyayın mesela, Bir örnek uydurun, bir resim çizin. Ben bu konuda en belirgin örneğim. Annesine resim çizdirip aldığı notlarla sınıf geçen ben bugün kitaplara çizme aşkıyla yola çıkınca çizmenin ne müthiş bir aktarım gücü olduğunu gördüm. 39 yaşında yazmaya, 49 yaşında çizmeye başladım. Ressam olmak, şair olmak için değil kendilerini terapi için, sıkıştıkça sıkışan kendini ifade etme duygusunun rahatlaması için çizsinler, yazsınlar akıtsınlar içlerinde biriken. Hayatı şifalandırırken kendilerini, kendilerini şifalandırırken hayatı şifalandırdıklarını görecekler yol boyunca. Bunu anlatıyorum o hevesli kadınlara en çok... Ya da onlarda bir heves uyandırmaya çalışıyorum. Kadınlardan el alıyorum el verirken onlara. Böyle bereketli bir spiral bu. Böylece kendisini tekrar tekrar doğurup büyütebilen.

-Aynur Hanım sohbet güzel gidiyor ancak, kitaplarınızdan söz etmeyi nerdeyse unutacaktık.

-Hah evet. unutabilirdik vallahi, çünkü artık aslolan değil galiba algımda... O kitapların her birisine o kadar uzun yıllar uğraşırken aslında kendimi yoğuruyordum, benimle birlikte tek tek her cümlesini dert eden, emek veren arkadaşlarım oldu.. Yol arkadaşlarımla birlikte yol almanın tadında taslaklara bakıyorduk. Çok şey öğrendim o süreçte... Yoluma kattım, bünyeme kattım hepsini. O anlamda benim de yazdığım kitapları unutmama hakkım doğdu belki de. Okuduğu kitabın özünü alıp adını unutan okurlar gibi... Okurlar da varsın unutsun derim içindekini bünyelerinde bir yerle temas ettirebilmişlerse. Adımı ya da kitabın adını unutmaları benim için önemli değil. İsterim ki içindeki o yeşil elin hevesini duyumsasınlar ve kendi içlerine geçmesine izin versinler o hevesin. Çünkü izin verdikleri şeyin kendileri olduğunu görmeleri benim için yeterli bir ödüdür... Sanat hayattan koparılması gereken bir şey demiştim ya az önce; Yolda izde tramvayda metroda Marmaray'da çiziyor, yazıyorum demiştim ya. Görseniz o kadar güzel oluyor ki, bazen ayakta ve o sıkışıklıkta çizmek... Telefon cihazınızı çıkarıp sesi doğaçtan kaydedivermek... Yol içinde yol... Herkese tavsiye ederim ve derim ki, çıkarın ellerinizi ceplerinizden... Bize değen şeyleri içimize kaydığımız yerden kabul edip kendi yorumumuzu katıp yeniden yoğurduğumuzda, ve bunu usul sakın estetik dışarı salduğumuzda; işte o yol sürer, yola katılan her birimizde ayrı ayrı ve bütün olarak sürer. İşte kıymet burdadır. Sürekli yeni bir biçime evrilmesi de mümkünleşir işte o zaman sanatın ve elbette hayatın.

-Belki de o yüzden fotoğraf ve modellik süreci başladı sanat gündeminizde. Böyle diyebilir miyiz ?

-Evet sanırım diyebiliriz. Kendimde yolculuk yapmak ve yola kazınanları paylaşırken somutlamak benim için yolculuğu daha kıymetli yapıyor. Ne kadar sadeleşirsem sadeleşeyim neticede poz verdiğimden söz edenler oluyor bazen, ya da "hah bu kez

habersizmişsin Aynur" gibi cümleler düşüyor yolculuğun yanına... Oysa habersizlik ve habersizliği kendi içinde içiçe geçirebildiğimizde bambaşka bir yere çıkar yol... Yani fazladan takındığımız her türlü ifadeyi, o ifadeyi alırken kaslarımızın gerginliğini, gevşekliğini fark edebildiğimizde başka bir pencere açılıyor önünüzde. Bunu artık haberli olmak, habersiz olmakla açıklayamıyor oluyorsunuz. An'ın farkında olan ama aynı zamanda kendini salabilen bir duruş bu. Orada olduğunuzu çok iyi duyumsadığınız ama yüzünüzün ve bedeninizin içinden geçen şiire kulak vermek için meraklı heveskâr bir dinleyici olmanız... Size o şiiri versin diye yüzünüzü serbest bırakmanız... Aynı o rengi ve şekli versin diye çizerken elinizi serbest bırakmak gibi... Sonuna dair bir merakla sizin de hayret dolu bir izleyici olmanız, kendinizde iz sürmeye talepkâr ve hevesli olmanız gerek. Bu kıpır kıpır heyecanın bir parçası olmayı istemeniz ta içinizden... Çıkacak olan şey bir sanat ürünü olsun diye değil, sizden bir parça olacağını bildiğiniz için heyecanlanmak. Amaç araç dengesini hiç yitirmemek kendi içinde... Geniş bir kırdaki çiçekler arasında koşarken peşinizden gelecekler olursa ne alâ; Birlikte koşmak da güzeldir ama gelmiyorlarsa da ne gam... Tek koşmak da güzeldir, diyen bir özgürlük parendesi bu sözünü ettiğim yer...

Ki anlatıcı rolünde şiirli müzikli olarak farklı yorumcu arkadaşlarımla yaptığımız etkinliklerde yaptığımız da bu. Olabildiğince yalın ve içten bir ifade ile anlattığımız, müziklerle renklendirdiğimiz temanın hakkını vermek... Sevgili Meral Demir ile kadın temasında çok özel dinletiler gerçekleştirdik. Yine geçen yıllar içerisinde sevgili Sezai Sarioğlu, Mehmet Tekirdağ, Ahmet İmran ve Şenol Morgül ile farklı kentlerde farklı etkinlikler düzenledik... Gönlümden geçen, izleyicilerin de sadece izleyen olma rolünden çıkıp üretim sürecine aktif katılması ve bu oluşumları mümkün olduğunca hep birlikte deneyimlemek. Ki bunun bir örneğini Marmaris'te sevgili Ayşegül Dedeoğlu ile düzenlediğimiz ev toplantısında, son örneğini de 2016 Tüypap Kitap Fuarı'nda sevgili Merih Aşkın ve Peyda Yurtsever ile birlikte düzenlediğimiz etkinlikte gerçekleştirdik. Etkinlik için bize ayrılan sürenin yarısında programımızı bitirdik ve dedik ki "arkadaşlar yolun bundan sonrasını birlikte gidelim mi." İşlediğimiz tema üzerinden neler neler çıktı ortaya görseniz o sıcak ortamda, katılım çoğaldıkça resmen bereketlendi yol. Ki keza fotoğraf çalışmalarında önce Ali Tanrıseven ile şimdilerde Deniz Bilgen ile aynı şeyi fotoğraf üzerinden yapıyoruz, diyebilirim. Ali ile yaptığımız çalışmalar mekân ve eylem zımları içeriyordu. Akan bir eylem içinde geçmiş ve gelecek anlarını mekân ve şiir üzerinden şimdiyle buluşturuyordu. Deniz ile olan çalışmalarımız ise daha farklı bir mercekten gösteriyor anda olanı. Kendimi çekerek modeli olduğum fotoğraflara veya onun farklı mekânlarda ama oraya fotoğraf çekmek için giderek değil zaten biz

yürümekteyken, oradan geçerken çektiği fotoğraflara düzenlemeler yaparak çok özel yorumlar getiriyor. Ben sanat üretimlerini işte böyle birlikte bir hâl alınca seviyorum. Birbirine eklenen şiirler gibi hayat benim için. Ki şiirler de canlıdır diye düşünürüm ben.. Aynı ağaçlar gibi, çiçekler gibi değişir ve dönüşürler. Bir gün yaprakları kurur, bir gün bakarsınız bambaşka bir yerinden tomurcuk vermiş... Bir bakarsınız deri değiştiriyor, bir bakarsınız eski anılara el sallıyor... Şiirler de hayat gibidir yani.. Hiç bir şekilde yerinde durmaz..

-Oldukça ilginç ve çoğaltıcı bir bakış açınız var sanata, üretimlerinize aldığınız yorumlar nasıl oluyor?

-Oldukça sevindirici. Çünkü çoğunlukla katılımlı oluyor yorumlar. Bazen bir şiir çıktığını görüyorum meselâ yaptıklarımın doğan çağrışımla, bazen yeni bir resim çizenler oluyor. Sanırım benim protokollere takılmadan hayatın içine karışarak yaptığım her şey çevremde de yeni bir şey üretme hevesini uyandırıyor. Bu anlamda söylersem ürettiklerimin hayatın içinde bir kıpırdanma yarattığını görebiliyorum. Bu ilk bakışta çok iddialı bir cümle gibi görülebilir tam tersine içerdiği iddiasızlık bu geçişkenlik ortamını kuruyor, diyebilirim. Çünkü onlara gerçekten bulaşabilmek ancak onların da size bulaşabilmesine gerçekten izin vermekle mümkün. "Bulaşmak" bu anlamda çok sevdiğim, bereketli bir sözcüktür. Belli aralıklarla çocuklarla resim ve şiir atölyesi yapma çalışmalarına zaman ayırmam da bu bahisle ilgili. Onlara bir şey öğretmeye gitmiyorum ben, içlerindeki canlı noktayı kaybetmemelerini onlara ağaç yaşken fısıldamaya ve elbette onlardan öğrenmeye gidiyorum.

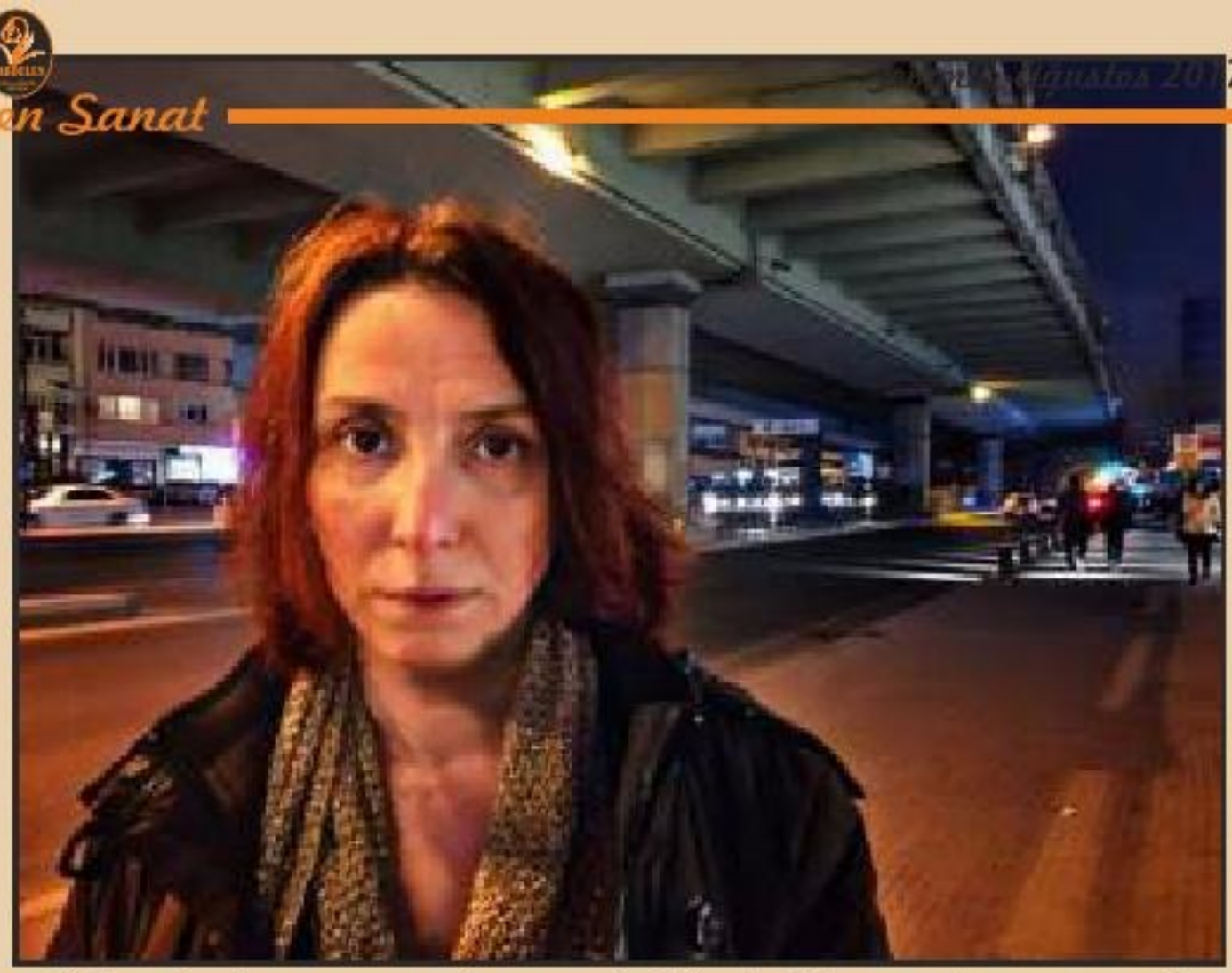
Yaptıklarımın değerlendirilmesi noktasında soracak olursanız ise gerek kişisel olarak, gerek dostlarımla birlikte ürettikleri mize kimsenin biz den çıkış noktasına paralel yorum getir mesini beklemiyorum. Hatta böyle olmaması özellikle kalbimden geçendir diyebilirim. çünkü bu kendini ve kendi çıkış noktasını asıl kabul edip direktmek ve dayatmak olur.

Ki benim için kıymetli olan, üretimlerin onu görenlerde ve katılanlarda bana değil kendi içlerine bakmaya sevk etmesi ve içlerinde nasıl yorumlandığıdır ki devamında bu enerjinin yaşama tekrar nasıl dönüşeceği. İşte o noktada yani kendi içlerinde oluşan ya da dönüşen şeyi kendi meşreplerince anlatmaya başladıklarında gerçek iletişim başlamış demektir. Ben bu teması seviyorum. Kitabımın adından el alırsam bu "az gidip çok dönme" hâlini... Ve her çok'un zaman içinde yeniden az olacağını bilmenin hevesi ve kıymetini seviyorum. Ki bu özel iletişimler üretilmeye dönüştükçe, her birimizde yeni merak kapıları açtıkça tadından yenmez diyebilirim.

-Çok renkli bir söyleşi oluyor ancak aklıma takılan bir soru var, sormadan edemeyeceğim. Herkesin üretmekte bu kadar serbest bırakıldığı yerde çok niteliksiz üretimler de çıkabilir. Bu bir risk değil midir sanat adına?

-Tam tersine; bir zenginleşme zeminidir. Aksi yaklaşım bizi yasakçı zihniyete götürür. Oysa herkesin kendisini ifade edebilmesiyle yükselir ve hayatın içinde yer bulur sanat. Yoksa "yüksek sanat makamları" oluşur toplumun algısında. Ve sanatı değil sanatçının etkilerini yaşar oluruz. Yaşamı dönüştürüşüne tanık, hatta aktif tanık olmak yerine ona ram olmuş buluruz kendimizi. Ve bulanıklaşır her şey.

Herkes yazsa, çizse, filmler çekse... Üretse keşke, ne güzel... Ben şiir heveslisi olanların kendi şiirlerini kendisinin yayımladığı bir sitede şiir yazmaya başladım yıllar önce... Otuz dokuz yaşındaydım. Orada şiir yazdığım kadar yorum yazarak da piştim. Yazılan yorumları okuyarak da... Herkesin yazdıklarını rahatça attığı yere ben de atabildim. O rahatlıkta atabildim başladım şiire. Bu sayede

şiirle yakınlaşma ve emek verme imkânı buldum aradan geçen yıllar içinde, edebiyat dergilerinde de şiirlerim kendine yer buldu. Kırk dokuz yaşında da çizmeye başladım dokuzların aşkına diyelim isterseniz. :) Ressam olmadığım ve kırk dokuz yaşında bir çocuk olduğum için çizmeye başlayabildim o kitaplara... Ritm öğrenmeye başladım ellerim coşsun diye bihakkın... Bunun yaşla başla ilgisinin olmadığını, sadece merak ve hevesle ilgisinin olduğunu gördüm. O yüzden tüm çabam herkes üretebilsin diredir.

Her birimizin yaşamı dönüştürme gücü var. Ve nasıl demiştik az önce; üretilen şey, tek bir kişiyi dahi bir hâlden bir başka hâle geçirebiliyorsa ki bu kişi kendimiz de olabiliriz; maksat hasıl olmuş demektir. Yoksa "kendimize sadakatsiz" kişilere dönme riskimiz var en başta. Eğer beğenilme ve kabul edilme kaygısını baz alırsak çıkmaza ya da tekrar'a götürür bizi yol.

-Söyleşimiz hızla ilerliyor ve biz daha eczacı yanınızdan henüz hiç söz edemedik. Farklı bir eczacılığınız var pratikte.. Her eczanede olan hazır ilaçların yanı sıra laboratuvarınızda yapma ilaçlar da hazırladığınızı duyduk.

-Evet eczacı yanımda aslında tüm bu konuştuklarımızdan kopuk değil... Doktor reçeteleri ile formüle edilmiş ilaçlar hazırlıyoruz eczanede. Bu aynı her okur için ayrı bir hediye resim çizdiğim gibi, her hasta için özel formüle edilmiş ayrı ilaçlar oluyor; her hasta için yeni den ve sadece ona özel üretilen. Daha çok cildiye alanında oluyor bu ilaçlar. Ve ben onları hazırlarken kendimi şiir yazar gibi demeyim de, şöyle dersem daha iyi ifade edecek sanki; şiir olur gibi hissediyorum. Düşünsenize bir damla katıyorsunuz kreme, kıvamı değişiyor. Bir gram madde daha katıyorsunuz rengi değişiyor. Sihirli bir simya dün yası bu. Yollarda işe giderken sadece resim çizmekle kalmıyorum arada alıveriyorum elime telefonu, açıveriyorum ses kaydını vapur da; Örneğin çay ocağındayım. Başlıyorum anlatmaya doğaçtan, şiire kesiyor her yer. Kaydı kapatıp çantama koyduğumda artık o vapur benimle geliyor oluyor; iki tost bir çay diye seslenen ustanın sesi. Yandan annesini eteğini gofret isterim diye çekiştiren çocuk... Hepsi ama hepsi doluyor çantama... Ben işe gidince nasıl ilaç yapmam söyleyene; göğsüm bir pınar gibi coşarak kocaman olmuş oluyor.

-Çok güzel. Çok teşekkür ederiz. dolu dolu bir sohbet oldu. Çizmiş ve yazmış olduğunuz üretimler den okurlarımız görmek isterlerse nasıl ulaşabilirler?

-Öncelikle ben teşekkür ederim, keyifli bir söyleşi oldu. Bu raya bir kaç çalışma bırakabiliriz tadımlık ama daha fazlasını merak edenler için bunun en seri yöntemi sanırım siteme ziya rete gelmeleri olabilir. Sevin cim olur çoğalmam olur; O hal de şöyle diyelim:

www.aynuruluc.com adresine de beklerim, buyrun gelin, bereketleniriz.

Fotoğraflar: Yusuf Ziya Leblebi ci, Ahmet İmran, Ali Tanrısever, Deniz Bilgen, Ebrucan Mete

Can ÇALIŞKAN

Orta Asya'dan günümüze kadar gelen sürede kadının gerek toplumda gerekse aile içindeki yerini araştırdığım zaman gördüm ki eskiden kadına verilen değer çok daha fazlaymış.

Orta Asya'da yaşayan Türkler hakkında en sağlıklı bilgileri Orhun Kitabeleri vermektedir. Orhun Kitabelerinde devlet işlerinden anlayan kadınlara 'Hatun' denirmiş. Kaan'ın eşi olan Hatun'un en az Kaan kadar söz ve yetki hakkı varmış. Ayrıca Hatun'un Kaan gibi Tanrı katında diğer herkesten üstün olduğuna inanılırmış.

Orhun Kitabelerinde kadına

"Umay" denirdi. Umay dişi tanrı anlamı taşırdı.

Ayrıca pek çok kaynak incelendiğinde görülüyor ki ;

1.) Türklerin en eski destanlarından biri olan Yaratılış Destanının da Yaradana ilham veren "Ak Ana" adında ki kadındır.

2.) Oğuz Kağan Atamızın kutlu eşlerinden biri mavi bir ışıktan, diğeri kutsal bir ağaçtan doğmuş olağanüstü kadınlardır.

3.) Bilge Kağan kitabesinde Kağan " Sizler Anam Katun, Büyük Annelerim, Hala ve Teyzelerim, Prenseslerim.." sözleri ile hitabına başlar.

4.) Eski Türk inancına göre "Han ile Katun" gök ve yerin evlatlarıdır. Kadının yeri yedinci kat göktür.

5.) Eski Türk destanlarında kadın erkeğinin her daim yanındadır. Kadın erkeğinin güç ve ilham kaynağı kabul edilirdi.

6.) Türk kültüründe destan kahramanları iyi ata binen, iyi savaşan, iyi kılıç kullanan kadınlarla evlenmek istemektedirler. Örnek olarak Korkut Atanın Bamsı Beyrek hikayesindeki Banu Çiçek Katun'u verebiliriz.

7.) Eski bir Türk atasözü; "Birinci zenginlik sağlık, ikinci zenginlik iyi bir kadın."

8.) Savaşta kadınların düşman eline geçmesi büyük bir utanç sayılırdı.

9.) Oğuz Kağan destanından öğrendiğimize göre ırza tecavüzün cezası ölüm veya gözlere mil çekilmesiydi.

Arap gezgini Ahmed bin Fadlan, Türklerin tecavüz suçlusunun bacaklarından çapraz bağlanmış iki ağaca bağladığını ve ipin kesilmesi sureti ile bacakların ayrıldığını hatıralarında belirtir.

10.) Yine Arap gezgini olan İbn'î Batuta şöyle der "Burada tuhaf bir hale şahit oldum ki o da Türklerin kadınlarına gösterdiği hürmetti. Burada kadınların kıymeti ve derecesi erkeklerinden daha üstündür."

11.) Kağanın buyrukları yalnız "Kağan buyuruyor ki" ifadesiyle başlamışsa geçerli kabul edilmezdi.

12.) Yabancı devletlerin elçilerinin kabulünde hatun da hakanla beraber olurdu. Tören ve şölenlerde kadın, hakanın solunda oturur siyasi ve idari konulardaki görüşlerini beyan ederdi. Mesela büyük Hun İmparatorluğu adına Çin ile ilk barış antlaşmasını Tanrıkut Mete Han'ın Katunu imzalamıştır.

13.) Ebul Gazi Bahadır Han, Secere-i Terakime'de, Oğuz ilinde, yedi kızın uzun yıllar beylik yaptığını anlatmaktadır.

14.) Kadının yüceliği Altay Dağlarının en yüksek tepesine "Kadınbaşı" ismi verilerek yaşatılmıştır.

15.) Eski Türklerde kadın miras hakkına sahipti. Kadının kendine ait mülkü mevcuttu. Kadının bunu istediği gibi kullanma hakkı vardı.

16.) Eski Türklerde koca karısını boşayabildiği gibi, kadında kocasını boşayabilirdi.

Göçebe yaşamı süren Türkler de kadın hem eş hem de savaşçı olarak saygın bir yere sahipti. Ayrıca ana olması onu Tanrı kadar kutsal bir varlık yapmaktaydı. Arap kültüründen etkilenilmeyen o dönemlerde bir kız çocuğunun dünyaya gelmesi tüm aile de sevinç yaratmakta hatta kız çocuğu da erkek çocuğu gibi eşit miras hakkına sahip edilmekteydi.

Kadınların eğitimine ayrıca özen gösterilir ve ok atmaktan silah kullanmaya at binmekten savunma sanatlarına varana dek hemen her konuda üstün olmaları için çaba harcanırdı. Tüm destanlarda ve Dede Korkut hikayelerinde de Türk kadınının kahramanları

anlatılmaktadır.

Moğol İmparatorluğunun kurucusu hanların hanı Cengiz Han bir gün çevre hanları toplantıya çağırır. Bütün hanlar, halka oluşturacak düzendeki minderlere otururlar. Hakan'ın gelmesini beklerler. Cengiz Han yanında eşi Börte ile gelir ve O'nu sağ tarafına oturtur. Gelenek gereği soldan başlayarak hanlar kendilerini tanıtır. Son konuk da kendini tanıttıca sırada Börte Kadın vardır.

Burada sözü Cengiz Han alır ve " ben hepinizin hanı Cengiz Han'ım. Bu da benim Han'ım Börte'dir " der.

İşte, saygıyla kullandığımız " hanım " sözcüğünün günümüze kadar ulaşan, tarihteki yolculuğu böyledir.

Günümüz siyasetçilerine bakıyorum da, eşine bu denli değer verenini göremiyorum maalesef.

Bu durum Arap kültüründen etkilenene dek böyle devam etti. Araplar ile 670 yılından 740 yılına dek devam eden kanlı savaşlar, Türk beylik lerinin meşhur İpek yolu üzerinde bulunmaları ve dağınık olan derebeyliklerine sebep Araplar tarafından savunmasız ve bir o kadar da verimli topraklarda bulunmaları Arapları cezbediyordu. Böylece Müslümanlığı yaymak adına katledilen, köleleştirilen ve cariyeye olarak satılan Türklerin daha fazla direnemeyip Müslümanlığa geçmesi ile kadın yavaş yavaş ikincileştirilmiş, toplumdaki yeri geri plana atılmış, tecavüze uğradığı hal de reem edilmiş, saçının tek bir teli göründü diye kırbaçlanmış, şahitliği bile kabul görmemiş kadın ta ki Kurtuluş Savaşına ve Cumhuriyetin ilanına dek ikinci sınıf muamelesi görmeye devam etmiştir.

Kurtuluş Savaşında erkeklerle omuz omuza gerek cephede gerekse cephe gerisinde her türlü özveri ve çabayı gösteren kahraman Türk kadını bu başarılarını Cumhuriyetin ilanı ile Türk Kadınına tanınan haklarla geri almıştır.

Büyük önder Mustafa Kemal Atatürk'ün Türk kadınlarına tanıdığı haklar kadını yeniden yüceltmış ve kadını hak ettiği konuma taşımıştır.

1921: Darülfünun'da karma öğretime geçildi.

29 Ekim 1923: Cumhuriyet ilan edildi. Cumhuriyetin ilanı ile birlikte kadınların kamusal alana girmesini sağlayan yasal ve yapısal reformlar hızlandı.

3 Mart 1924: Tevhid-i Tedrisat Kanunu (Öğrenim Birliği) çıkarıldı. Böylece eğitim laikleştirilerek tüm eğitim kurumları Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlandı. Kız ve erkekler eşit haklarla eğitim görmeye başladı.

17 Şubat 1926: Türk Medeni Kanunu'nu kabul edildi. Kanun ile erkeğin çok eşliliği ve tek taraflı boşanmasına ilişkin düzenlemeler kaldırıldı, kadınlara boşanma hakkı, velayet hakkı ve malları üzerinde tasarruf hakkı tanındı. 4 Nisan 1926 tarihli Resmi Gazetede yayımlanan kanun 4 Ekim 1926 tarihinde yürürlüğe girdi.

1930: Belediye yasası çıkarıldı. Yasa ile kadınlara belediye seçimlerinde seçme ve seçilme hakkı tanındı.

1930: Kadın ve çocukların korunmasına ilişkin ilk düzenleme Umumi Hıfzısıhha Kanunu ile yapıldı.

1930: Doğum izni düzenlendi.

10 Haziran 1933: Kız çocuklarına mesleki eğitim vermek amacıyla Kız Teknik Öğretim Müdürlüğü kuruldu.

26 Ekim 1933: Köy Kanunu'nda değişiklik yapılarak kadınlara köylerde muhtar olma ve ihtiyar meclisine seçilme hakları verildi.

5 Aralık 1934: Anayasa değişikliği ile kadınlara seçme ve seçilme hakkı tanındı. Türkiye bu hakkı kadınlara tanıyan ilk Avrupa ülkesi oldu. Türk kadını bu yeni haklarını hemen kullandı.

8 Haziran 1936: İş Kanunu yürürlüğe girdi. Kadınların çalışma hayatına düzenleme getirildi.

1937: Kadınların yeraltında ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılması 1935 tarihli 45 sayılı ILO sözleşmesi ile yasaklandı.

Günümüz Türkiye'sinde maalesef ki kadınlarımız yine ötekileştirilmeye, ikinci plana atılmaya, değersizleştirilmeye çalışılıyor. Hemen her gün kadın cinayetleri ve tecavüz haberleri ile güne başlıyoruz ve kanunlar kadın haklarını korumak açısından hala çok yetersiz.

Araştırmalarım sonucunda kendi kendime "ya Göktürkler döneminde ya da Cumhuriyet'in ilk yıllarında kadın olmak varmış" demeden edemedim doğrusu. Dilerim bundan sonraki dönemler bizler ve gelecek nesiller için çok daha iç açıcı, adaletli dönemler olur.....

Çini sanatı, kadın eli değince başka güzel

Can ÇALIŞKAN

Çini sanatı dendiğinde o zarif motiflerin yanı sıra zerafeti ve başarıları ile aklıma gelen ilk isimlerden biridir Esen Mermer.

İstanbul doğumlu olan Esen Mermer çeşitli el sanatları kurslarına katıldı..2012 İsmek çini boyama kursu ile başladığı çinicilik hayatı, sadece büyük Selçuklu eserlerini çalışarak devam ediyor...Mermer, aynı zamanda İsmek üretici kadrosunda usta öğrenci olarak da görev yapıyor...

KDH olarak, kadınların sanata olan eğilimleri ve bu konudaki başarılarını bildiğimizden Esen Mermer ile kısa bir söyleşi gerçekleştirdik...

Esen Hanım'a "bu sevdada nasıl başladı" dediğimde bana "Çiniye başladığım ilk aylarda, Büyük Selçuklu çinileri ile tanıştığımda hayatımın büyük tutkusu olacağını tahmin etmedim" diyerek şöyle devam etti: "Çinilerin tamamına yakını yurt dışındaki çeşitli müzelerde olması beni tamamen bu yöne itti. Desenleri araştırdıkça muazzam hikaye ve çinilerle karşılaştım. Desen temininde ve mitolojik yorumlarda sevgili arkadaşım, araştırmacı yazar, öğretmen Nuray Bilgili'nin katkısı büyüktür.

Hiç çalışılmamış desenleri çalışmak, onları güncellemek boynumun borcu olmuştı. Bana bu yolda en başından beri destek olan hocalarım başta Sevim Ersoy ve bu işin ustası onlarca hocamdan aldığım manevi destekle bu günlere geldim. Bu alanda bir boşluk olduğunu, ilk defa çalışan ben olduğumu söylediler ve asla bırakmamamı istediler. Zaten bırakamazdım, tamamen benden bir parça gibiler artık. Gece gündüz, yaz kış ara vermeden çalıştım."

Esen Mermer, "Çininin püf noktası" ve "Neden Selçuklu desenleri?" sorumuza ise şu yanıtı verdi:

"Desenlerin çoğu silik ve belli belirsiz olsa da, onları ortaya çıkarmak çok zevkli ve eğlenceli. Bu işin püf noktası çalışmak, çok çalışmak. Çini bir tutkudur. Zaman mekan kavramını unutursunuz. Tahrir çekerken nefesimizi tutarız istem dışı olarak. Her aşaması çok zevkli bir sanattır çini...

Son sergimi Hünkar Kasrı'ndaki Selçuklu'dan Osmanlıya İzdüşümler, değerli çini ustamız Kemal Güler bey ile birlikte açtık ve çok ses getirdi... 43 eserle katıldığım sergi de, desenler ilk defa bu kadar kapsamlı olarak görücüye çıkmıştı ve sanatsever kıymetli misafirlerimiz tarafından

çok sahiplenildi. Korktuğum olmamıştı, desenler benimsemişti ve bizim özümüz Selçuklu desenleri idi. Yeni projemin konusu ise, yine Türk dünyasından devletlerin desen ve minyatürlerinden oluşan bir karma ve çeşitlilik olsun istiyorum, Türk dünyası ,sanatının daha çok tanınması lazım”.

Çalışan, üreten, yaratıcı bir sanatçı olan Esen Hanım'a nakış nakış işlediği motifleri, göz nuru eserleri ile bezediği hayatında başarılarının devamını diliyorum.

KATILDIĞI SERGİLER:

- 5-16 NİSAN 2016 Beylerbeyi Sarayı (karma sergi)
- 25-28 Nisan Tarihi sekibaşı hamamı-Muğla (karma sergi)
- 1-9 Haziran Göç tarihi müzesi--Bursa (karma sergi)
- 8-23 Aralık
- ITO Hünkar Kasrı (karma sergi)

ORA ŞEHRİNDEN

Cavit Murtezaoglu

1-TAŞTAN

Kadir kıymetini bilmek için seni kaybetmem gerekmez. Yanında sensizliği de öğrendim. Sensizliği senle doldurduğum için sensizlik kelimesi son kullanmak tarihine kavuştu. Anı güzel yaşamak geleceğin teminidir. Seni, uzuvlarını kaydettim ruhumun hafızasına, ruhum müteşekkir bu yüklemenden. Beş duyunun ötesinde Ora yurdunda esrarengiz zaman ve mekân kavramları sıradanlaştılar. Arzular sana güç veriyorsa hayallerin gerçektir. Arzular ihtiyaçsızlığa götürüyorsa seni reele götüren bir merdivendir. Kendime yazdığım mektup eline geçerse sana yazdığımı göreceksin. Şuurun şekillerinden başka bir perde kalmadı aramızda. Sen ve ben mecburiyetinde bu serveti kazandığımız için şuurun şekillerini sevmeye başladık. Muhalefetin tadı muvafakat kadar tatlıymış. Beni ellerinde değil kalbinde yaşattığın için sana minnettarım. Aşk vadisi kiralamıştım. Şimdi göç zamanı geldi. Ora yurdu vize göndermiş; bir ev, bir araç ve güzel bir iş. Şimdilik bir kifayet noktası gibi görünüyor. Artık aşk diyarını suskunluk heyecanı ile terk etmeliyiz. Güzelliğimiz Ora caddelerinde fişkıracaktır tenimizden. Sana sadece kalbimle dokunmuyorum. Ayağın taşlara değiyorsa bana dokunduğunu düşün. Saçlarının arasından hırsızca akıp geçen rüzgârdayım ben. Bıktığın an bitkin düştüğün an sana bakıp meleklerle gizlice gülüyoruz, kopuyoruz haline.

Senin her halin güzeldir. Artık güzelliğe yan yan bakıyorsun bakışın olur yukarıya doğru bir döngü. Pirzisi âlemi kelimelere sığmadığı için müşahideyle görürsün orayı. Ora, Pirzisi yan yana aralarında Fumsar. Ol diyorsun oluyor. Ve arada onları besliyorsun. İlham perilerini emekli ettim. Cavidan yurdunda ne halleri varsa görsünler. Ben sana bakıyorum hayranlıktan öte bir hal.

Belki de taşlar insanlardan daha canlıdır yeryüzünde. Onlar hayranlıktan donakalarak yaşamın ömrünü omuzlarında taşıyorlar. Taşlar gibi âşık olmak sana ne kadar erdemli bir harekettir. Hareketsizlik içinde manyak

bir hız. O taşlar arasından çıkan pınarları taşların gözyaşlarına benzetmek hayli güzeldir. Hayret içinde; şevkten, aşktan, edepten yana sadece gözyaşları sevdiğini gösterebilir. Bir taş olup sana bakmak hayranlıkla...

Bugünden itibaren mezar taşımı seviyorum. Sen gel bana bak, taş olmuşum. Elini sür yüzüme, hiç kıpırdamam. Çünkü sana doymak yok benim hay defterimde. Taş olmak ne güzelmiş be dost. Erdemli bir sükût. Fitnelerden, şerlerden uzak, kıskançlıktan müberra

bir durak. Elini sür yüzüme. Şimdilik sana konuşuyorum, bakıyorum. Sesli cevap verebiliyorum. Çılgın bir ilişki. Tanrı gülümseyerek her halimizi seviyor. Elini sür yüzüme, gül bana, gül kalasın diye. Elini sür yüzüme ey cari kalan kalbimde.

Kadın Vücudunun Şehri

Saklı ve sır olan elbette zaman ve mekandan üstün değer taşıdığı için önemlidir. İnsanoğlu zaman ve mekan, boyutlar ve gizemler karşısında bir rakam sayılamayacak kadar acizdir. Evreni tanıyıp anlamadan önce paralel evreni sadece tahminleri ile anlamaya çalışacaktır.

İkiler kendilerini çoğaltmaktan ziyade mükemmel bir üçü var etmek için varlar. Üç; bir ve ikiyi kendinde birleştiren, onu irade ile çoğaltan bir birdir. Paralel evren fiziksel olarak daha zengindir. Bu düşünceyi maddi ve iki üzerinde kurulan kainatta, kadın ve erkek ikilisinden öğrenmekte mümkündür. İnsanı kainatın aynası olarak düşünürsek, erkeğe evren, kadına paralel evren diyebiliriz. O, göktaşını yere fırlattı, insanın zuhuru için zemin hazırladı.

Yeryüzü ikili plan için uygundu. O ikilerin bir araya gelmesi kurgusunu Adem ve Havva ile hayata geçiriyordu. İkisini de kendi nefesi ile var etti. O ikili üçü var etmek için tasarlandılar. İkisi görev konusunda ayrı görünüyorlardı. Kadının erkeğe bağlılığı mecburiyetten değil erkeğin kadına bağlılığının erdeminden kaynaklanmalıdır. İnsanın ruhu ve bedeni kainata eş değer olduğu için kendini tanımalı ki yanındaki diğer “biri” tanıyabilsin. Bu marifeti elde etmek için şuurun kara deliğinden geçip yanındaki paraleli anlayabilmelidir. İnsanı anatomik olarak ele aldığımız zaman kadının fiziksel olarak hizmet üstünlüğüne şahit olabiliyoruz.

Fipa bilgisine göre insan bedeninde 12 “vav” (İnsan bedeninde iletişim sağlayan temel üyeler) mevcuttur. 11 ve 12. Vavları sadece kadın bedeninde görmek mümkündür. Bu bir fiziksel üstünlük sayılır.

AD vavları (Anatomik diziliş):
1-BA 2-SEYN 3-MERK 4-KARAN 5-HİM 6-LA 7-Zİ 8-İV 9-ŞUZ 10-NEYOV 11-OL 12-RAH

PD vavların (Pratik diziliş vav) ritüellerinde bile kadın, “AROTİV” sayısında dahi üstünlük sağlamaktadır. Bu üstünlük bir “HİZMET” üstünlüğüdür. Ora şehrinde, Fipa felsefesine göre, dereceler hizmet ve istişna açısından verilmektedir.

Ey Adem kendine gel ikili dünyada kalbini koruyan rahmet kaynağını tanı. Vücudun şehrine gir. 226 sayısının sırrını keşfet. Eğer bu deni yeryüzünde kadınlar daha çok zulme maruz kalıyorlarsa bu erkeklerin kendilerini ve kadınları tanıyıp keşfedememiş olmalarındandır. Bu halde Nasa insanların dünyada çözemediği sorunlu ilişki modellerini neden Mars'a taşımak istiyor? Keşke rahmani arzularla imkanlar bir paralel oluşturabilseydi.

Eminim yeryüzündeki paralel evreni keşfettiğimiz zaman bu anlayış ve mantık sayesinde uzay ve paralel evrende kapıların meftuh olmaları sağlanabilir. Paralel evren bizi gözetliyor. Kadını sevmek tüm kainatı sevmektir.

Üç Günlük Dünya

Gülfer Ceylan Güreş

Geçen gün birden aklıma geldi, üç günlük dünya dediğimiz, bu dünya neden bu kadar acımasız diye sorgulayıp sesli düşünmüştüm. Dünya dediğim onu çirkinleştiren, kirleten

biz insanoğullarıydı.

Bağrına oturduk dünyanın. Tepindikçe tepiniyoruz, yakıyoruz, yıkıyoruz. Ozon deliniyor, sular mecrasından çıkıyor, yer gök inliyor, bazen bir çığlık bazen göğsüne yükselen kahkaha oluyoruz. Canavarlaşıyor egomuzu tatmin edemiyoruz. Toprak ana yinede tüm sıcaklığıyla karşılıyor bizi. Ne kadar zulüm görse de o yine hayat veriyor. Toprak, tohumu bağrında saklıyor. Ana gibi besleyip büyütüyor. Ektiğimiz her topraktan ürün elde ediyoruz da, sevgi ektiğimiz her yürekten sevgi biçemiyoruz.

Doyumsuz yanımız hiçbir zaman azla yetinmeyi öğrenemedi. Düşünüyorum da keşke ilk çağdaki gibi bir yaşam sürseydik. Doğanın bitki örtüsünü hiç bozmadan, tamamen doğal nimetlerden faydalanarak yaşasaydık. Mesela paranın kölesi olmadan yaşamayı becerebilseydik.

Dünyayı ortak bir bağ, bahçe gibi görseydik. Sadece insan olarak yaşamayı, insan olarak paylaşmayı bilseydik.

Keşke dünya emperyalist güçlerin elinde oyuncak olmasaydı. Her zaman büyük balık küçük balığı yutar misali, yaşayıp var olma savaşı vermek zorunda kalmasaydık. Büyük eyaletler ellerindeki güç kaynaklarını kullanarak, küçük ülkelerin elinde bulunan, kıymetli toprakları yer altı zenginliklerini ele geçirmek adına gözünü kırpmadan insan kıyımı yapmasaydı. Yapmış oldukları savaş sonucu günde yüz binlerce çocuk ölmeseydi.

Daha hayata başlamadan yaşama veda eden çocukların sayısı gün geçmeden çoğalmaktadır. Yoksul insanların vermiş olduğu yaşam mücadelesi gün geçtikçe daha da zorlaşmaktadır.

Gelişmiş ülkeler, gelişmişliklerini sömürerek değil, paylaşarak, yokluk ve yoksullukla savaşıp kazansalardı. Dünya ve toprak ana cömertliği ile herkese yeter. İnsanoğlunun doyumsuzluğu, 'hak haklının değil, güçlüdür' acımasız savaşı milyonlarca insanın ölmesine sebep olmuştur. Bu ölümlerin en acısı yarını göremeyen çocuklarımızdır.

Oysa insanoğlunun bu dünyadan beş metre bez dışında alıp götüreceği hiçbir şeyi yoktur. O zaman neden kavgalar, savaşlar çekilen bunca acılar... Neden bu üç günlük dediğimiz dünyada bu kadar savaş verip hırslarımızın kölesi oluyoruz?

Bazen bizim bile, küçücük dünyamızda vermiş olduğumuz yaşam mücadelesinin içinde, En yakınımızdan çelme yiyoruz. Bir çekememezlik, bir kıskançlık, anlamsız bir yarış almış başını gidiyor. Bu kadar çilenin öfkenin hırsın kurbanı olmaya değer mi? Kendimize sevgiden bir dünya kuralım ve sevgiyle yaşayalım. Her geçen gün bir öncekini aratıyor nasılsa. Yaşadığımız her ana sıkı sıkı sarılıp çoğaltalım kendimizi en güzel yarınlara. Çünkü sevginin sermayesi yoktur. Doyumsuzluğunda sonu yoktur.

Dünya üç günlüktür.

Çocukların şiir gibi güldüğü bir dünya için sevgi dolu yürekle...

Yeniden Doğur

Haydi, dünya
Kocaman aç kollarını
Unutma

Senin çiçeklerin çocuklar

Birde
Gülüşlerine sevgi kokularını sürmüş
Güzel yürekli insanları al
Topla yüreğine hepsini
Bırak geride kalan

Tüm kirli yürekleri

Güneşi yeniden doğur
Sevgiyle kucaklayalım
Tüm kardeşleri
Yaşama yeniden doğur
Doğmadan ölen tüm çocukları

ŞİİRDE KADIN FARKI

KADIN ZATEN ŞİİRDİR HELE BİR DE ŞAİR İSE ...

Can Çalışkan- On parmağında on marifet vardır kadınların. Dokundukları herşeyi şahesere çevirir, gittikleri her yere huzur verirler. İşte o kadınlardan birisi de şair ve yazar Gülderen S. Cerikci. İki şiir ve bir de deneme kitabı bulunan başarılı şair ve yazarımızı kendi cümleleriyle tanıyalım isterseniz.

26.06.1960 Sivas doğumluyum. 11 senelik başarılı okul hayatımı Erzincan, Samsun ve Sivas şehirleri arasında tamamladım. Sivas Lisesi'ni 1978 yılında edebiyat bölümü mezunu olarak bitirdim.

Hemen ardından Sivas Vergi Dairesi'nde vergi memuru olarak çalışmaya başladım. İki senelik memurluğun ardından da 20 yaşında evlenerek 1980 de Almanya'nın Bremerhaven şehrine geldim. Halen burada yaşıyorum. 3 kız çocuğu annesiyim. Burada değişik işlerde çalıştım ancak şimdi 14 yaşında olan ikiz kızlarımdan doğumundan itibaren evdeyim.

15 yaşında şiir yazmaya başladım. Aşkın güzel duygularla kendini hissettirdiği bir yaş. Gelgitli dönemlerden de geçildiği yıllar bu zamanlar. Yazmamak mümkün değil çok doğal diye düşünüyorum ben.

Sonra ara verdiğim bir dönemin ardından 30 yaşında tekrar yazmaya başladım. 3 sene öncesine kadar dip köşe sakladığım şiirlerimin artık gün ışığına çıkma zamanlarının geldiğini fark ettim ki içime gömdüğüm onca cümlelerim sığmadı taşı dışarıya. Böyle de diyebiliriz.

Yaşıyorum, düşünüyorum ve hayatı gözlemliyorum. Harfler parmaklarıma yapışmış sanki. Diz bizi diye sayfalarıma dökülmek için acele ediyorlar.

2015 Ağustosunda şiir dosyam elimde ben artık Çağaloğlu yokuşundaydım. İkinci girdiğim yer oldu Sone Yayınevi. Çok kıymetli sahibi aynı zamanda kendisi de yazar ve şair olan Hasan Hüseyin Yalvaç Bey 'bir tarzın var senin bu önemli' dedi. Bana 'evet' dedi ve 2015 te ilk şiir kitabım " **Aşk Papatya Yapraklarında Saklı**" yayımlandı.

Ardından 2016 da deneme yazılarımdan oluşan " **Dört Yapraklı Yoncayı Arıyorum**" kitabım yayımlandı.

Bu sene Mart 2017 de yine şiir kitabım olan " **Bütün Zamanlarda** " yayımlandı.

Kitaplarımda kapak görselleri bana ait. Son kitabımdaki bahar dalları resmi kendi yağlıboya denemelerimden. Kitaplarımda önsöz ve son sözlerime önem veriyorum. Önsözle okurlara merhaba demeyi, son sözle hoşçakalın diyerek ayrılmayı önemsiyorum. İstiyorum ki okurlarım beni bire bir kendilerine yakın hissedebilsinler.

Halen yazmaya devam ediyorum. Şiirlerin yanı sıra değişik denemelerim yazılarımda oluyor zaman zaman.

Konumum elverdiği müddetçe her sene bir kitap diye kendime söz verdim. Dördüncü kitabım çocuklara yönelik olacak kısmet olabilirse. Zaman gösterecek artık.

Kalem ve kağıt benim vazgeçilmezlerim. 29 harf benim arkadaşlarım. Bunlarsız nefes alışım çok anlamsız olur.

Benim için artık birikimlerimi, duygularımı kağıtlara dökme zamanı.

Yazabildiğim sürece yazmaya devam edeceğim.

YÜREK

Bazen insanın yüreği
kemiklerle dolu
bir çuvalın içine düşüyor.
Bazen açlık yollarındaki karanlıklara.
Bazen yerlerde sürüklenen
bir kadının saçlarına.
Ekmek isteyen çocukların ellerine.
Para ve silah pazarlıklarına düşüyor.
Yalanlara..
Dolanlara..
Olmayacak haksızlıklara..
Saçmalıklara..
Bu yüzden
Yazılan bütün güzel sevda şiirleri de
anlamsızlıklara.. düşüyor.
Direnmek lazım.
Ve inanmak gelecek baharlara
Bütün dayatılan çirkinliklere inat
doldurmak lazım içini
Umutla.. sevgiyle ve aşkla
Yoksa yürek,
Yürek olmaktan çıkacak
Kinle nefretle
simsiyah bir et parçası olup
vücutta zor taşınacak.

Yüreğinin güzelliğini satırlara dökten kadın iyi ki varsın. Sen hep yaz ki kelimeler öksüz kalmasın...

Beylikdüzü'nde "Sanat Sokak"ta !

Beylikdüzü Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürlüğü, ilçenin çehresine renk katan çizimlerle elektrik kaynağı olan trafoları boyamaya devam ediyor. Soğuk görüntüye sahip trafoları, açık alanlardaki boş duvarları estetik çizimlerle renklendiren ressamlar, dikkat çekici görseller oluşturuyor.

İlçenin elektrik kaynağı olan trafoları binalarını bir bir elden geçirerek sanat kaynağına dönüştüren Beylikdüzü

Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürlüğü, açık alanlarda kötü görünen, üzerine yazı yazılmış duvarları da rengarenk tuvallermiş gibi keyifli bir hale getiriyor. Kent merkezinde ana arter ve meydanlar üzerinde bulunan

elektrik trafo binalarını ve açık alan duvarlarını boyayan ressamlar, modern bir görüntü oluşturmaya devam ediyor. Kent estetiğini bozan her olumsuzluğa müdahale eden ekipler, uygun şekiller ile görseller oluşturuyor. Farklı farklı temalarla uygulanan çizimlerde 2017 yılı içerisinde Adnan Kahveci Mahallesi-Kışla Caddesi, Barış Mahallesi-Fidangör Caddesi, Gürpınar Mahallesi- Görgü Sokak'ta trafoların sanatsal boyama işlemleri gerçekleşti.

Tümay Leblebici

Yine Bir Kadın... Sanata Aşkı Yansıtan Bir kadın...

Yağmur Büyük çekmece sokaklarını ıslatmaya başlamıştı. Gideceğim yere doğru hızlı adımlarla ilerliyordum. Büyük çekmece Kültür Park'da bulunan tari

hi Kervansaray'ın önüne geldiğimde "El Sanatları Sergisi" tabelasına ilişti gözüm. Bulutlar gökyüzünde koyu renkli kümeler halinde toplanmışlardı; Belli ki sağanak yakındı ve kaçınılmazdı. Saatime baktım, biraz vaktim vardı. Sergiyi gezerken yağmurdan kurtulabilirdim. Çok şanslı idim; Daha sundurmanın altını geçmeden başladı gök gürültüsü, arkasından şiddetli bir yağış.

İlk standtan başladım. Çok hoş şeyler yapmışlardı, neler yoktu ki elbiseler, kol yeller, biblolar, tablolar... Orta

standa geldiğimde bir gece lambası dikkatimi çekti. Renkli camlar, gümüş renkli karışım ile birbirine monte edilmişti. Odamın dekorasyonuna ve tarzıma uyumlu bu lambayı yakından incelemeye başladım.

Bir çok ufak parçadan ve üç yüzü de farklı motiflerle tasarlanmış bu lambanın ışığı da çok iyi idi. Kitap okurken rahatsız edecek kadar fazla veya kitap sayfalarını göstermeyecek kadar az değildi. Vitray sanatıyla yapılan bu çalışmanın ve diğer ürünlerin

yapımı Bahar Savcı'ya aitti. Sanatçıyı tebrik etmek istediğimde, kendisinin tekstilci olduğunu, mesleğin de sınırlı kalmayıp sanata yöneldiğini öğrendiğimde ise bir kadın olarak çok mutlu oldum. İçimden "tüm kadınlar mutlaka sanatın bir ucundan tutmalı" diye geçirirken sanatçımız vitrayı anlatma ya başlamıştı bile...

Bahar, "Vitray, ışıklı resim sanatıdır. Sanatçı, hayallerini camlardan keserek yüreğine lehimler bu sanatta... Güneş ışığında baktığınız da farklı renkteki camların birleşmesinden oluşmuş bir yaratılış görürsünüz.

Geçmiş zamanlarda kilise, camii gibi dinsel mekanlar da görülen bu süsleme sanatına artık günümüzde evlerde, otellerde ve bir çok mekanda; kapı camları, pencere camları, merdiven boşluğu pencereleri, mutfak, banyo dolap kapakları, tavan camları, ışıklı duvar panoları, ayırıcı paneller, paravanlar, masa, lamba, abajur, aplik ve özgün hediyelik eşyalarda görebilirsiniz." diyerek vitray sanatını özetleyiverdi.

Yaptıkları tabi ki gece lambası ile sınırlı kalmamıştı. Bahar Savcı önce hocası sonra çalışma arkadaşı olan Bo ra Uysal ile beraber tasarımlarını kolye, tablo, duvarlık mumluk vs olarak gerçekleştirip sergilemişti. Sipariş üzerine çalışmalarını sürdürdükleri, kişiye özel tasarımlar ile ayrı bir renk kattıkları bu sanata olan aşkları görülmeye değerdi.

Ayrıca Bahar Savcı'nın yaklaşık 10 yıldır ahşap oyma tezhip, kanaviçe, suluboya gibi çalışmalarını da Büyük çekmece'de açacağı sergide sergileyerek satışa sunacağını öğrendim. Paketlenmiş gece lambamı alırken çok mutlu idim, ayrıca onunla tanıştığıma ve diğer eserlerini görme zevkine erişeceğime de...

Dışarı çıktığımda ise yağmur dinmişti...

Kadın yazarların dilinden “Kadın!”

Canan Melis Bayraktar

Öyle bir duygusal varlık ki.. Narin olmasına rağmen, hayatta her türlü güçlüklerle karşı durabilen bir yaşam abidesi..Tanrı bir yaşam verirken, kullarına dünyaya gelmesi için acıya dayanma gücü verdiği yaşam pınarı.. Merhameti sonsuz olan, adalet timsali.. Bir düşünün herşey tersine dönseydi erkeğin hali nice olurdu.. Ve son olarak kadındır erkeğini var eden.. Kadındır erkeğini yok eden..

Nesrin Aslan

İster şehirli olun, ister köylü. Kadın olmak zor dur bu topraklarda. Önce baban üç kuruş başlık parasına mal gibi satar seni. Eğersin başını... Sonra erkek doğurmadın diye, bakmalara doymadığın kocan kuma alır üstüne. Eğersin boynunu... Gözünden sakındığın oğlun, gün gelir hiç acı madan hesap sorar bedenine... Kaldıysa eğilecek başın, çaresiz bükersin... Sen boyun eğdikçe, inanırsın yaşadıklarının kaderin, yazgın olduğuna.

Oysa babayı yetiştiren de kadındır, anadır. Kocanı ve oğlunu da... Hepsi bir ananın elinde şekil alır ve yoğrulur. Adaletli, vicdanlı, merhametli ya da zalim, vicdansız, psikopat olur. Hamuruna kadın katar unu, tuzu, suyu, mayayı. Kadın tutturur kıvamını. Senin benim ellerimdir ona şekil veren. Bizim ellerimizdir binbir baha ratla süsleyen.

Sen gelişmedikçe gelişmez oğlun, kızın. Anan gelişmedikçe anan, kardeşin. Babaannen gelişmedikçe gelişmez baban, amcan.

Kadın gelişmedikçe gelişmez hiç bir toplum. Kadın durmadıkça dimdik ayakta, sahip çıkmadıkça bedenine, her acı konur önüne ‘bu senin kaderindir’ diye.

Sahip çık kendine...

İlk günahla başlar kadının makus öyküsü. İnsanın yaratılış hikayesi nin ilk yazılı metni olan Tevrat'a göre şeytan Hava'yı kandırır, yasak ağaçtan elma koparır. Isırdığı elma yı Adem'ine sunar. Tanrı işledikleri günah nedeni ile cennetinden kovar. Kadına "senin acılarını ve doğurganlığını arttıracakım çocukları nı acı içinde dünyaya getireceksin ve kocan seni yönetecek" der.

Şeytana kanan kadın misliyle cezalanırken; erkeğin kadına kanması bitmek bilmeyen efendilikle ödül görmüş. Cennetten kovulan insanoğlu sorumluyu bulmuş. Ve kandırılan kadının kocasına masum ikramı yüzyıllar boyu aynı masalı örmüş. Köle efendi dialektiği...

Ataerkil düşünce yapısına göre kadın erkekten biyolojik olduğu kadar ihtiyaçları yetenekleri işlevleri bakımından da farklıdır. Erkek daha güçlü ve akılcıdır. Dolayısıyla hükmetmek yönetmek için yaratılmıştır. Kadın Çocuk doğurma ve yetiştirme yetenekleriyle doğal olarak günlük yaşamın ve türün üretilmesi işlevini üstlenirler. Erkeğin kadının cinselliği üzerinde söz hakkı bulunur. Kadınınsa yoktur.

Bu başlangıç tüm geçmişi şimdi ki zamanı ve geleceği belirlemiştir. Bu başlangıç "kadına bakışın" da başlangıçtır.

Kadının eşine elmaydı sunduğu ; o ise gözüne soktu kurdu!

Varoluştan bu yana egemen gücün kadına biçtiği rolün ikinci sı nıf olmaktan öteye götüremediğini görüyoruz. Ve kadının inanılmaz kimlik mücadelesini:

Şimdi ise ilkel dediğimiz zamanın çok uzağında bir başka ıkelliği yaşıyoruz. Kadın hakları bir yana İnsan haklarından söz etmek mümkün değil. Gelenekler, örf, töre, ön yargı, ilkel sahiplenme duygusu, aciz yasalar, benim olmayan kötüdür mantığı üzerine ekonomik bağımlılık kadını öldürüyor. Ekonomik özgürlüğünü sağlayan kadını ise; döven, söven, küstüren, aldatan, armağanla susturan ve yine sömüren yapının sonu gelmiyor. Her gün haberlerde akan taciz, tecavüz olaylarının yanı sıra öldürülen kadınlar kanıksanır oldu. Erkin şiddeti can alıyor.

Ayten Turan

Türkiye’de kadın hakları bana göre her zaman bir adım geride giden bir olgu.

Ne kadar kadın ana, bacı, yar desek de aslında Türk toplumu kadını 2. Sırada görmek istiyor.

Hala, maalesef ki Türkiye’de kadının yerinin evi olduğu söylemleri, kadın çalışmalı üretmeli söylemlerinden daha önde, buda toplum olarak kadının gelişimine engel olmanın göstergesidir. Özellikle şu son günlerde kadına yaşatılan sıkıntılı bir süreç var.

Her geçen gün kadının sesini kısmak, kadının üzerinde hüküm sürmek isteyen, beynini kullanmayı bilmeyen insanları görmekteyiz. Bu tür insanların şunu unuttukları kesin kadını gelişmemiş bir toplum geri kamaya mahkûmdur.

Songül Bulut

"Oysa naif bir çiçekti kadın. Korunmak koklanmak okşanmaktı emeli"...

Hangi kelime anlatır kadını? Hangi söz, hangi şiir verir tam anlamını? Yaratıcı hayatın kaynağıdır KADIN; Çocuktur KADIN; pembe bulutlarda gezinen beyaz atlı prensini bekleyen. Eştir KADIN; Güzel bir söze hoş bir bakışa ömrünü veren. Annedir KADIN; canından can veren koruyup kollayıp yetiştiren. Çalışandır KADIN; evde, bağda, bahçede, tarlada, okulda, fabrikada, büroda üreten. KADIN BİR ALAN BİN VERENDİ. YUVAM DİYE ÖLENDİ. Sevgiydi hamuru şefkatiydi mayası. Erini mutlu etmekte kaygısı. Erkeği onu anlayamadı...

Kadın her zaman kadındı kiminin Leylası kiminin Aslı'sıydı. Sadece yüreği vardı. Dokunabilen kazandı.

Bir Tomris bir Leyla bir Piraye değildi hepsi fakat kalbi olan kadınlardı. Bilirdi sevdayı ... Parçalandı... Yüreği Yusuf kokan erkeğe rastlayamadı...

Hayatını özel eğitime ihtiyaç duyan çocuklara adayan bir melek:

Yağmur Yalçın

“Kendimi bu çocuklara adadım”

Gününün her bir saatini dolu dolu yaşayan, bir taraftan sahnesini yapan, diğer taraftan el sanatlarıyla uğraşan, en önemlisi de engelli çocuklara eğitim veren bir kadın düşünün!..

Hayatını engelli çocuklar, sahne ve el sanatlarının üçgeninde kuran ve yılmadan çalışan bir kadın...

THM sanatçılığının yanında, engelli çocuklara eğitim veren bir öğretmen olan Yağmur Yalçın, sahne ve okulun dışında öğrencileriyle birlikte el sanatları sergileri de açıyor.

Okuduğu türkülerle ve sevilen sesiyle ruhumuzu okşayan Halk Müziği Sanatçısı Yağmur Yalçın ile engelli çocuklar, sanatı ve yeni çalışmaları hakkında konuştuk.

“Kendimi tamamıyla bu çocuklara adadım, kendime dair gelecek kaygısı yaşamıyorum, ama bu çocuklar için endişe ediyorum” diyen Yalçın, “Bu özel öğrenciler, öğretmenlerinin ve velilerin onlara sağladıkları eğitim desteğiyle bir çok noktada başarılı örnekler sergileyebiliyorlar. Bu öğrenciler, yaşama mutlu ve azimle tutunarak bir çok insana başarılarını öykülerini sunabiliyorlar” diyerek şöyle devam etti:

“Okuldan mezun olduktan sonraki süreçte bu çocuklar ne yapabilecek? Ailelerin, çocuklarının eğitim süreçlerinin bittikten sonraki süreçte, çocukların evlerde dört duvar arasında kalmaları yerine kendi ürettiklerini satışa sunabilecekleri belediyeler bünyesindeki kursların açılmasını istiyoruz.

Alıştıkları ve gittikleri bir okul ve arkadaş çevresi var. Okul bitice bunlar da bitiyor. Bizler belirli bir seviyeye getiriyoruz, ancak sonrasında ciddi bir boşluğa düşüyor. Bu çocukların okul süreçleri liseye kadar. Daha sonrasında sorun yaşıyorlar.

“Belediyelerin rol alması gerek”

Özellikle belediyelerin çocukların sonraki gelişiminde

bir rol alması gerekiyor. Belediyelerin imkanları çok geniş. Hem beceri kursu, hem de öğrendiklerinin tekrarı ve servis gibi olanakları sağlayabilirler. Belediyelerden bu çocukların eğitimi konusunda ciddi bir çalışma bekliyoruz. Benim bu isteğim tüm aileler adınadır.

“Halkın çocuklara bakışı değişmeli”

“Toplum, bu çocukların varlıklarına alışkın değil. Karşılaştıklarında, o çocukların zararsız olduğunu bilmediklerinden farklı yaklaşımları oluyor. Bu da çocukları çok üzüyor. Halkın bu yönde aydınlatılması gerekiyor. Bu görev de medyaya ve kurumlara düşüyor.”

Sanatında da çocuklar ön planda

Engelliler Haftası gibi özel günlerde konserler veren Yağmur Yalçın, sahnede ve TV programlarında da çocukların sıkıntılarını sık sık dile getiriyor. Öyle ki; sahnesinde bile yanında özel öğrencisi Eslem Sülün Yağmur Yalçın'ın söylediği türkülere şiirleri ile eşlik ederek, engelin insanların bakış açısında olduğunu bir kez daha kanıtlamış oluyorlar.

El sanatları sergisinde de çocuklar

Dekoratif el sanatları sergileri de açan sanatçı, sergilerinde otizmli çocuklara da yer vererek, bu dalda da onları geliştirmeye çalışıyor.

Ailelerine yük olmadan, velilerden evlerindeki atık malzemeleri toplayarak değerlendiren ve çocuklara el sanatını sevdiren Yalçın, bu sergilerle çocuklara güven aşılayarak el sanatlarına yöneltiyor.

Ailelere düşen görev !

Ailelere düşen görev kısmında otizm çocuklarda doğumundan 3 yaşına kadar herşey normal iken 3

yaşından sonraki süreçte çocuktaki davranış değişikliği hissedildiğinde takibi yapılmalı bu yaştan sonrada otizm ortaya çıkabiliyor. Down sendromu olan çocukların kromozom sayısının normal insanlardan bir fazla olduğunu, dillerinin büyük, enselerinin kalın ve ellerinin küçük olarak dünyaya geldiklerini söyleyen Yağmur Yalçın, hamilelik dönemlerinde çok dikkat edilmesi gerektiğini de kaydederek, şöyle devam etti:

“Hamilelik döneminde ve doğum sürecinden sonra, özellikle üç yaşına kadar aileler çok dikkatli olmak zorundalar. Hamilelikte çok fazla üzüntü, sağlıksız beslenme, organik olmayan ürünleri tüketme, sigara ve alkol kullanmanın çok kötü bir etkisi var.

İlk üç yıl çocuğun sağlığının çok iyi takip edilmesi ateşli çocuklarda ciddi ve kalıcı hasarlar oluşuyor. Çocuğun sağlığı, geleceğinin de sağlığıdır. Bu açıdan aileler çok dikkatli olmalılar.”

Türkiye Ses Yarışması Birincisi

Çocukların eğitimi, sorunları ve ailelere, belediyelere düşen görevlerin ardından konumuzu müziğe getiriyoruz.

Photographer
Erdogan TEL: 0212
432 31 80

Yeni albüm çalışmalarına başlayan Yağmur Yalçın'ın "Arzum" isimli bir albümü daha var ve clipleri TV kanallarında dönüyor.

Muğla'da düzenlenen THM Türkiye Ses Dalı Yarışmasında birincilik ödülü alan sanatçı, sahnelerde halk müziği okumasına rağmen, okul yıllarından kalan sanat müziği repertuarına da yer veriyor.

Kültürümüze sahip çıkmalıyız

Kültürümüze sahip çıkılması gerektiğini söyleyen genç sanatçı, söyleşimizi şu sözleriyle tamamlıyor:

"Türkülerimizle kültürümüze sahip çıkmak zorundayız. Ben sahnede hemen hemen tüm bölgelerin türkülerini okuyorum. Her türkünün acı veya tatlı bir hikayesi vardır. Yani bir yaşanmışlığı, içerisinde kültürümüzün bir parçası vardır.

Her ulusun kültürü, her kültürün de türküleri olduğuna göre bizler de kültürümüzü yaşatabilmek için türkülerimizle o kültürümüze can vermemiz lazım. Çünkü türküler, kültürümüzün arka bahçesindeki köklü bir çınar ağacıdır."

Kimliksiz Kadınlar

Arka Sokaklarımız

Dilek Hokkaömeroğlu

Gözlerimizde korunaklı yıllara ait sokaklar rengini kaybeder bazen umutlar..İnsan olmanın her zorluğuna şahit yorgun yılgın bekleyişler..Karanlıktır bazen bakışlar arka sokaklarımızda..

Güneş sokakları aydınlatmaya başladığında günü öptüğünde umutlar rüzgar yetim kalır ve pişmanlıklar..

Hepimiz insanız diye başlarken sözlerimize dalıp giden gözlerdir şahit arka sokaklarda yaşananlara..İnsan en çok kendisi ile savaşır galip çıkmak için çırpındıkça dilekleri idi çıkmak için aydınlığa..

Sevmenin yüreğe tebessümün yüze huzurun bedenimize yakıştığı zamanlar nerede kaldılar?

Kaldırımların sessizliği adımlara inat düştükçe düşer güne..

Yaşamla inatlaştım hep denedim denedim denedim...Kahkaha atmadım hiç ne zaman tebessüm yakıştırır isem yüzüme karanlığın ıssız gözleri beni bekler çıkmaz sokak izlerinde..

Gözlerine astığım dileklerim gülüşüne saklanan özlemlerim öfkesine yenik yarınlarım düne pişman anılarım bugüne inat yaşam hevesim neredesiniz?

Ne zaman gece olsa perdemi aralarım sokakların ıssızlığı ürkütmez beni içimde ki yalnızlık kadar suskun soğuk çaresiz olsa da karanlığın elleri..

Yüzümüzde ki çizgiler işte ömrümüzü tarih kılan..

Gözlerimizden inen yağmurun çocukları sokaklara düşer sarınırız gecenin koynuna o zaman karanlıkta sızlanan bir çocuğun

faltaşı gibi açılan gözleridir korkudan..

İnsan olmak insan olmaya çalışmak sokaklarımız ne kadar ıssız olursa olsun hep tek başına aydınlık için savaşmak budur çıktığımız uzun yolun kıyası..

Çeyiz sandıklarında gizlediklerimiz kadar küflendi şimdi insanlığımız..Adımlarımız yılgın yorgun yıllardan geriye kalan..

Gülümsemek yarınlarımıza keşke dünümüzü unutarak yaşasak salsak arka sokakların ıssızlığına ..

Resimlediğimiz hayatımıza ne kadar yabancıyız ya da kendi çerçevemize sığdırdıklarımız kadar mıyız?

Sevgilerimiz ,ayrılıklarımız, ağrıtlarımız ,mutluluklarımız, umutlarımız yarına geç kalınmışlıklarımız dünümüze isyanlarımız ne zaman biteceksiniz?

Sizden gitmeden mutlu olamayız..

Bazen kaldırımlarda sabahlayan yorgunluklarımı sırtlayıp sırtıma kaçasım var..

Nereye kadar?

Benim arka sokaklarımda çocuk bahçem var ağlayan gülen öfkelenen özleyen seven ve yaşadığını hisseden oyuncakları kırık dökük ama hep umutlu ..

ıssız gözlerin arka sokağı
karanlık bir bakışın sabahı
güneş'e uzak leşlerin kokusu
gökyüzüne yakın çığırtnan bekleyiş
rüzgarın yetim hali
yorgunluk
yılgınlık
pişmanlık
İşte bütün çelişki bu...

gülüşünüzü kaybetmeyin...

Ankara Gazililer'in resim sergisi

Ankara Gazili eğitimcilerin 1. buluşma sergisi Kadıköy'de açıldı.

12 sanatçının katıldığı karma sergi Dar Cepghe Art Galeri'de resim severlerin beğenisine sunuldu.

Kuratörlüğünü Emine Tokmakkaya ve Sait Adalı, Koordinatörlüğünü ise Ayşegül Duysak ile Naciye Baş'ın yaptığı sergi, 10 gün süreyle ziyarete açık kaldı.

Heykeltıraş Sait Adalının eserlerinin de aralarında olduğu sergide, Ayşegül Dursak, Evşen Tan, Dilek Değirmencioglu, Emine Tokmakkaya, Kezban Uçak, Mine Özbiçakçı, Naciye Baş, Yurdagül Altan ve Bilge Tuncer Kara'nın eserleri sergilendi.

Sergide en çok ilgi çekenlerin başında ise, heykeltıraş Sait Adalı'nın yaptığı, 30 yıl öncesinden Vefa Lisesi'ndeki Edebiyat Öğretmeni Verda Hanım'ın büstü idi.

Seni sevdim
yazdım
Seni özledim
yazdım
Sana kızdım
yazdım
Velhasıl
senden ibaretmişim
Kendimi birşey sandım
Emine Toydemir

Ozan Fizani

1980 yılında İstanbul'da doğdu. Asıl adı Gökhan Ataman'dır. İlk ve ortaöğrenimini İstanbul'da tamamladı.

Ardahanlı olan ailesinin etkisiyle aşıklık geleceği ve müzikle küçük yaşlarda ilgilenmeye başladı. Şiire yaklaşık lise yıllarında yöneldi. Bağlama çalmayı da aynı dönemlerde Metin Ağırman'dan öğrendi.

Ozan Fizani, tanıştığı birçok aşık ve bağlamacının yardımıyla kendini geliştirdi. Önce leri geleneksel ve aşık tarzı türküleri yorumladı. Ancak sonraki yıllarda kendi yazdığı ve başka şairlerin şiirlerini de bestelemeye başladı. Mahlası Orhan Bahçıvan tarafından

verilen Ozan Fizani, hemen her konuda şiir yazmaktadır.

Kardaş

Sen gideli bu ellerde
Güneş doğmaz oldu kardaş
Senden ayrı kalan dostlar
Sarıp da soldu kardaş

Cihanımı yıktı başa
Vuram kendim hangi taş
Kara toprak bakmaz yaşa
Vaktim gayrı doldu kardaş

Yüreğimi gam dağlıyor
Fizani'yi kor bağlıyor
Neden dostlar kan ağlıyor
Zülüm bizi buldu kardaş

Yetiş

Ne zaman gülecek bu garip
yüzüm
Saçımda akları bitmeden yetiş
Kimse sebepime girmesin sakın
El aşım zehir katmadan yetiş

Günahtır bu cana çektirdiklerin
Yetmez mi bağrıma ektirdiklerin
Ya gözümünden yaşlar
döktürdüklerin
Bağımda baykuşlar ötmeden yetiş

Gitmesin aklımdan ağlayan gözüm
Ağıtlar yakıyor inleyen sazım
Fizani ardından sana son sözüm
Azrail canıma yetmeden yetiş

Babam

Mevla'm nasıl yazı yazmıştır sana
Dünyada hiç bir gün gülmedin babam
Can bildin herkesi kendinden öte
Dost ile düşmanı bilmedin babam

Sandın ki her canlı senin üstünde
Derdinin dermanı sanki dostunda
Herkesin sözüne kulak astın da
Oğuldan nasihat almadın babam

Adildir bizlere hakkın yazısı
İçinde her zaman elin sızısı
Zalim olur insanların bazısı
Sen bize zalim olmadın babam

Fizani'm söz doğru yere varınca
Dostlar bu gidişe sebep sorunca
Daldığın uykular seni yorunca
Güzel bir hayale dalmadın babam

Sevda Yüktür

Sevda yüktür benim omuzlarımda
Cüssesi ağırca, insana benzer
Bedeli belirsiz pahası çoktur
Denizin dibinde mercana benzer

Savurur sıldan bir yaban ele
Gezdirir alemini düşürür dile
Soğukta kat be kat giydirdi bile
Sırtında çulu yok üryana benzer

Seline kapılan hiç bir şey demez
Yol bulup da başka yöne gidemez
Sakisi yar olur sarhoş edemez
Hatırı kırk yıllık fincana benzer

Fizani bu yara bilmem kaçını
Derdinden inledim oldum zarını
Düşman mıdır bana alır hıncını
Güngörmez ömrümde ziyana benzer

Gözyaşı

Dolunca dert ile çağlayıp coşar
Durmaz da bendini yıkar gözyaşı
Güzelle çirkine aynıdır işi
Gamzenin üstüne akar gözyaşı

Bazı gün sevinçten eritir dağı
Garibin gözünde her daim buğu
Bellidir geldiği yeri kaynağı
Yürek pınarından çıkar gözyaşı

Kalırsa dünyada insanlık baki
Bellolur dost ile düşmanın yükü
Elinde meyi var sanki bir saki
Zehrini kadehe döker gözyaşı

Fizani ağlarsam gözüm kan olur
Doldurur deryayı adı göl kalır
Gün gelir Azrail canımı alır
Belki de ardımdan akar gözyaşı

Ümran Özbacı Aria

Kırmızı bir yığının içinde yeşil bir nokta:

Frida Kahlo

Frida Kahlo yoğunluk ve derinlik bakımından Meksika'nın en büyük ressamıdır. Çağımızın en iyi ve en kapsamlı plastik belgelerinden ve en derin, gerçekçi insani belgelerden biridir.

Frida kişiliğini saç modelleriyle, kıyafetleriyle, pahadan çok tuhaflıkları ve güzellikleriyle dikkati çeken takıları bol bol kullanmasıyla ortaya koyar. Giyinişiyle ulusal ihtişamımızın canlı timsalidir. Ulusunun ruhuna ve kimliğine asla ihanet etmemiş, beraberinde New York ve Paris'e taşınmış, eserleri orada da ustaların takdirini kazanmıştır.

Diego Rivera, 1953

Acılarla dolu, çalkantılı bir hayat, kısa süren bir yaşam. Ama her şeyden öte bir kadın, bir sanatçı... Geriye kalan 150 ye yakın eser. Kah lo'nun resimlerinde figürün ağırlığı kendini açıkça hissettirir. Resim sanatının klasik konuları peyzaj, natürmort, soyut anlatımlar onun sanat dünyasında önemli bir yer tutmaz. Çünkü Kahlo'nun anlattığı gerçeklik kendi iç gerçekliğidir; iç dünyasını yansıtırken portresini ve hayatı ile bağlantılı gerçeklikleri yansıtmaya çalışır. Kahlo, sanatın kuramsal açımlarıyla ilgilenmez. yaşadığı dönemde etkili olan soyut sanatın real biçimden uzak anlayışı, kübizmin geometrik bir anlayışla yeniden düzenlemeye dayalı biçimci anlayışı, sürrealizmin günlük hayatta karşılaşmadığımız unreal görüntüleri ve de dışa vurumculuğun sosyal içerikli konuları ve serbest fırça uygulamaları onu ilgilendirmez. Yine yaşadığı döneme damgasını vuran Picasso, Matisse, Dali ve Duchamp gibi diğer sanatçılardan etkilenmez ne bir akımın ne de sanatçıların üzerinde etkisi nin olmasına istemez bu bilinçli bir tercih yada sanatçının içsel gerçekliği olabilir sonuç; kimseye öykünmeden ortaya çıkan özgün eserler...

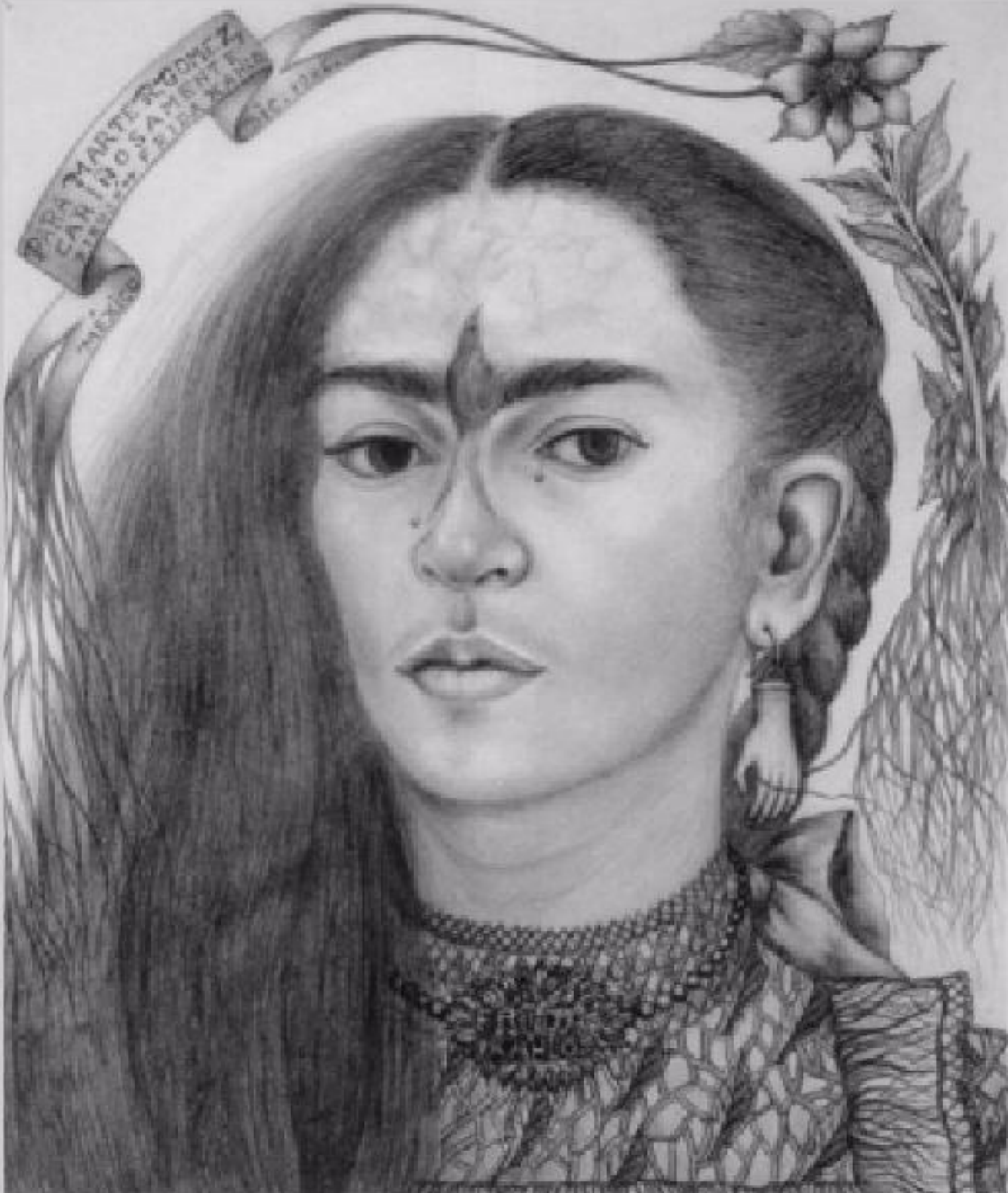
Frida Kahlo, 1907 yılında Meksika'nın Coyocan semtinde, şimdi müzeye dönüştürülmüş 'Mavi Ev'de doğdu. 6 yaşında geçirdiği çocuk felci sonrasında sol bacağı, sağ bacağından daha zayıf kaldı. Ancak asıl trajedisi 1925'te 18 yaşındayken geçirdiği kazayla başladı. Bindığı otobüse bir tramvayın çarpmasıyla kırılan omuriliği yüzünden tüm hayatı boyunca 35'ten fazla ameliyat geçirmek zorunda kaldı. Kahlo trajik kazasıyla ilgili şunları söyler; 'Benim zamanımda otobüsler hiç güvenilir değildi; henüz yeni kullanıma girmişti ve çok ilgi görüyorlardı, tramvaylar boşalmıştı. Alejandro Arias'la otobüse bindik kısa bir süre sonra otobüs tramvayla çarpıştı. Tuhaf bir çarpışmaydı; şiddetli değil, ağır ve yavaş, herkezi sarstı. Önce başka bir otobüse binmiştik ama şemsiyemi unuttuğumu görünce, aramak için inip, beni harabe eden otobüse bindik. İnsanın çarpışmanın farkına vardığı doğru değil,

gözümde tek damla yaş akmadı ve demir çubuk, kılıcın boğayı delmesi gibi beni deldi geçti' Bu sakatlık, Frida'nın hayatında bir dönüm noktası oldu; omuriliğindeki kırık, sonraki yıllarında onu çelik korselerin ve yatağın içine hapsedecekti resim yapmak bir kurtuluş oldu onun için. Resimlerindeki model, yatağının üstüne astığı aynadan tuvaline yansıyan, fiziksel ve ruhsal acıların, ta kendisiydi... Belki de bu yüzden çoğunlukla kendini en iyi tanıdığı yüzü resmetti onun en belirgin özelliği ise modern çağın kültürel eğilimlerinin ve çalışmalarının öncülüğünü yapmış olmasıdır'. Kendimi resmediyorum çünkü çoğunlukla yalnızım ve bildiğim resmedilecek en iyi konuda kendimim' diye tanımlıyordu.

Kahlo'nun resimlerindeki imgelerin, duygu yoğunluğunun, fiziksel ve psikolojik acının en yalın açıklaması, daha çok onun yaşam hikâyesinde, ifadesini ve anlamını bulur. Resimlerin hemen hepsinde nesnelleşmiş bedeni ile bu bedene ait her organın, acı ve umut dolu çığlığı hissedilir. Frida... 55 den fazla kendi Otoportresini yapmıştır, bu çalışmalarda ayna ile bir plana girer. Burada ya bir kişinin bilinçli yapılandırılması ya da dürüst bir araştırma vardır çalışmaları otobiyografik özellikler taşırlar.

Portre onun yaşamında önemli bir yer tutar. Eserlerinin neredeyse üçte biri portredir. Bu portreler bir kadının içe dönük yansımalarıdır, klasik anlamda güzel bir kadın yoktur resimlerinde gerçeklik vardır, onun anlattığı gerçeklik görünen dünyanın ötesinde, kendi iç dünyasının en yalın en reel biçimde gösterdiği bilinen bir gerçektir, bu portreler Kahlo'nun dış görünümünden çok bize iç dünyasının yansıması olarak görünür. Fantazi olarak algıladığımız bu görüntüler biraz reel, biraz naif, biraz sembol biraz dışa vurum görüntüleri resimlerini sürrealist olarak tanımlanmasında etkili olmuştur. hayallerimi resmetmedim onlar gerçektir sadece gerçekleri resmettim... diyerek yanıtlar bunu. Portrelerden geriye onun yaşamının gerçeklerini yansıtan resimler kalır, bu resimler bilinçaltı'nın gerçekliğinden doğmuş Sürrealizmi anımsatan resimlerdir ancak kendisinin Sürrealist olarak tanımlanmasını reddeder, Frida Sürrealizmin öncü isimlerinden Andre Breton bana Sürrealist olduğumu söylemeseydi bunu asla bilmeyecektim, 'sözleyle gerçeküstü bir şey yapmadığını ifade eder. Bildiğim tek şey resim çiziyorum, ben aklımdan geçenleri herhangi bir niyet olmadan çiziyorum' diyen Frida, Nikolas Muray'a ise; 'Sürrealizm, bilinçli ve bilinçsiz deneyimler.' Ne demek oluyor şimdi bu? Biz Meksikalılar için ölüm de, hayaletler de, düşler de gündelik hayata özgü gerçekliklerdir, ne olmuş yani? Guadalupe bakiresi de en az köşedeki çiçekçi kadar gerçektir bizim için ölümler günü'nde dans eden iskeletler de... Sürrealist olmak eğer eşyaları bulundukları ortamdan çıkartıp başka bir ortama yerleştirmekse, resim zaten tarih boyunca bunu yaptı. Sürrealistlerin en önemli sorunu, kendilerini aşırı ciddiye almaları diye tanımlayarak Sürrealizme bakışını

ve kendi resmindeki gerçekliği tanımlamış oluyordu.

Semboller de yeri geldiğinde kullanmaktan çekinmez. "Anlamlar" Kahlo için önemlidir, bu sebeple sembollere başvurmak kaçınılmazdır onun için. Acılarını, yaşanmışlıklarını, hayatındaki önemli kişileri özlemlerini semboller yardımıyla anlatır bize. Kimi zaman gerçekçi kimi zamanda sürreal bir mekânda kimi zaman bir yüzeyde gösterir, kısaca nasıl isterse o şekilde anlatır bütün bu arayışlar, değişiklikler, farklı bakış açıları, Kahlo'nun resimlerinde içsel bir bağ, ortak bir tavır sezilir. ...'Frida'yı resimle buluşturan yaşadığı her şeyde 'tek'olma halidir..Yaptığı her resim;onun politik duruşu,aykırılığı ve dinmek bilmez acılarıyla 'kimlik' kazanır.Öyle ki resimleri 'kendisidir' aslında;, elbiseleriyle, takıları,papağanları,maymunlarıyla....Bazen kırık bir imge,bazen imgeler,umutsuzluk,acı bazen ölümdür...

Barbara Mujica'nın yazdığı Frida adlı kitapta kız kardeşi Cristina'nin dilinden yazılmış kurgusal metinde çarpıcı ipuçlarına rastlıyoruz;

Onun öne çıkan özellikleri varsa benim de vardı. O zeki idi. Ben güzeldim O güzel değil di. Nasıl olabilirdi ki? Bir bacağı diğerinden kısa topal ve üstelik bıyıklı bir kadın güzel olabilir mi? Bazen benimle dalga geçer, kızdırırdı ama hiç de şaşırtıcı değil. O zeki olardı ve bende biraz budalaydım ya... Neyse zaten herkesle dalga geçerdi, bu yüzden benim bir ayrıcalığım yoktu. Yani istisna değildim, diyelim. Asla da olmadım... Frida için kendini, en az herkes kadar, hatta herkesten çok Meksikalı gibi göstermek bir saplantı haline geldi. Biliyorsunuz, Frida 1907 yılında,6 Temmuzda doğmuştu ama o herkese doğum yılının 1910 olduğunu, Meksika Devriminin başladığı yıl doğduğunu söylerdi. Yeni Meksika'nın gerçek evladı olmak istiyorsa, doğum tarihide buna uygun olmalıydı. Uzun yerli elbiselerden giyerdi, bazıları sakat bacağına ya da topalladığını gizlemek için böyle giyindiğini söylerdi ama bu, meselenin yalnızca bir kısmıydı. Mexicanidad'lığını, sıradan Meksika halkından biri olduğunu iyice belli etmek için böyle giyinirdi.

Aynadaki görüntü ya nıltıcıydı. Dal gibi zayıf ama biçimli bir vücudu olan, gür, önleri perçem kesilmiş siyah saçlı, burnunun üstün de birleşecekmiş gibi duran kalın kaşları, ona melankolik ve sert bir hava veren bir kız vardı görüntüde. Frida aynadaki görüntüsünü ince liyordu. Yüzüne daha ciddi bir ifade kondurmak için du daklarını büzdü. kollarını kavuşturdu. gerçek boyunu görmek için dimdik durdu-bir elli beş'ten fazla değildi ve karşısında duran Frida'ya ters ters baktı. Şapkasını çıkardı ve kurdelesini başının

tam arkasından sarkacak biçimde çevirdikten sonra tekrar giydi. Bir el aynası olarak başının arkasına baktı. Kendini değişik açılardan görmek için bir o tarafa bir bu tarafa dönüyordu Başı dik, omuzları arkada, bir ayağı hafifçe önde, bir Degas balerinin farkıydı. Sürekli aynaya bakıp poz verirdi, Ressam olduğunda kendi portresini yapmasının sebeplerinden biriside buydu. Aynadaki görüntüsüne tapıyordu. Görüntüsü karşısında kendinden geçiyordu.

Çocuklar atölyesine geliyor onlara ders veriyordu. Gerçekten istedikleri gibi resim yapmalarına izin verdi. Yani onlara nasıl resim yapılacağını öğretmeye kalkışmadı. Onun yerine gözlerini açmalarını ve çevrelerindeki dünyayı görmelerini öğretti. Evde yanı başlarında duran şeyleri, sürahilerin, çiçeklerin, süpürgelerin, elbiselerin rengini yapmalarını önerdi. Çevrelerindeki güzelliğin, mexicanidad 'ın değerini bilmele rini öğretti. kendi tarzlarını oluşturmalarına fırsat verdi.'Gördüğünüzü çiz'in dedi onlara.'İçinizden geleni çiz'in'.Kendi dünyalarından imgeler yaratmalarını istedi onlardan. Onun yerine gözlerini açmalarını ve çevrelerindeki dünyayı görmelerini öğretti. Evde yanı başlarında duran şeyleri, sürahilerin, çiçeklerin, süpürgelerin, elbiselerin rengini yapmalarını önerdi. Çevrelerindeki güzelliğin, mexicanidad 'ın değerini bilmelerini öğretti. Kendi dünyalarından imgeler yaratmalarını istedi onlardan. Günlükler de tutar Frida, acıları tek başına nasıl çektiğini, umutsuzluğa tek başına nasıl kapıldığını yazmaya devam eder...

'Yaşamlarına bir anlam vermeyi bilmeyen ve sizinkine zarar vermeye çalışarak daha da alçalmaya çalışan insanların, kendilerine öz güçlerini, başkalarını küçük düşürme yoluyla elde edecekleri öğretilmiş düş gücü ve oyun fukarası çocukların bu türden kırıcı davranışları bana dokunmaz oldu... Oysa gerçek güçlülük güçsüzlük maskesi taşır... Bir rahatlık

neredeyse bir lükstür bu" diye tanımlar..

Meksika kültürüne damgasını vuran dualizm, güneş ve ay arasındaki zıtlıktır. Aztek yaratılış efsanesine göre güneş, yeryüzünün üzerine düşüp onu mahvetmek için insan kurbanlara muhtaçtı. Başka halkların efsanelerinde de güneş ve ay merkezi bir rol oynamaktadır. Ay kadındır, güzeldir ama değişkendir; güneş ise erkektir, büyük bir dinginlik ve kayıtsızlık içinde gökyüzündeki yolunu izler (birçok erkek gibi). Çoğu efsaneye göre de güneş ve ay birbirleri için yaratılmışlarsa da, bir türlü kavuşamazlar, ya da mutlu olamazlar. Frida güneşle ayın birleşmesindeki olanaksızlığı resimlerinde çeşitli biçimlerde dile getirir. Diego, Frida'nın güneşidir, Frida ise ay tanrıçasıdır. Diego yaşamının en önemli parçasıdır.

Herhalde bazılarınız benden Diego'nun çok kişisel ve kadınsı bir portresini bekliyorsunuz, hikâyelerle örülü eğlenceli, şikâyetlerle dolu, biraz da dedikodu içeren, hani o her okuyucunun kendi garipliğine uygun olarak yorumlayıp kullanabileceği tür 'efendi' dedikodudan Belki insanın Diego gibi bir adamla yaşarken 'ne çok sıkıntı çektiği'ne dair sızlanmalar duymayı bekliyorsunuz benden. Ama ben nehir akıyor diye kıyıların sıkıntı çektiğine, enerjisini salarken atomun sıkıntı çektiğine inanamıyorum... Benim için her şeyin doğal bir telafisi vardır. Olağanüstü bir yaratığın müttefiki olarak üstlendiğim zor ve anlaşılması güç rolde ödülüm, kırmızı bir yığının içinde yeşil bir noktadır; denge'dir benim ödülüm'

Frida Kahlo, 1949.

Yaşadığı zamana göre oldukça cesur tavırlar ortaya koyan sanatçı görünen ve görünmeyen arasındaki değişken sınır gibi kavramları resimlerinde yansıtmıştır. Picasso'nun, "Biz onun gibi insan yüzleri çizmeyi bilmiyoruz" dediği sanatçı 1954 yılında öldü. 1980 'li yıllardan itibaren tanındı. Bugün Meksika'nın en önemli ressamlarından biri olarak kabul ediliyor. Amerika ve Fransa'da sergiler açması ona büyük ün kazandı. Ama o yalnızdı ve çok acı çekti. 13 Temmuz 1954 yılında öldüğünde, intihar ettiğini düşündüren günlüğünde yazan cümle şudur;

"Çıkış yolunun güzel olacağını ve asla geri dönmeyeceğimi umarım" Öldüğünde arkasında bıraktığı son tablo ise **"Viva La Vida" idi...(Yaşasın Hayat)....**

Kaynaklar:

Barbara Mujica,Frida,Çeviren:Zeynep Akkuş, Sy:29,30,1.Baskı:2002 Oğlak Yay.ve Rek. Sy:12.29.30.94.157.158.428

Vatan Gazetesi Aylık Kitap Eki,15 Ocak 2011 Cumartesi, Yıl:8 Sayı:83Sy:24

Hürriyet Gazetesi, Hürriyet Cumartesi Eki,8 Ocak 2011 SY:9

Artist Modern Dergisi, Temmuz-Ağustos 2008,sy:26.28.30

<http://indigodergisi.com/55/nursel.htm>

Pera Müzesi Sergi Broşürü-2011

Ozan İnci
Olmadım

Doğru eğri değil doğru olmalı
Dile hükmetmeyen yalan olmadım
Dürüstlük insanın mührü kalmalı
İnsanoğlu henüz kölen olmadım

Hayali uğraşı bekleme benden
Tohumla gelmiştir dürüstlük dünden
Nefrete yabancı uzağım kinden
Mazlum ağlar iken gülen olmadım

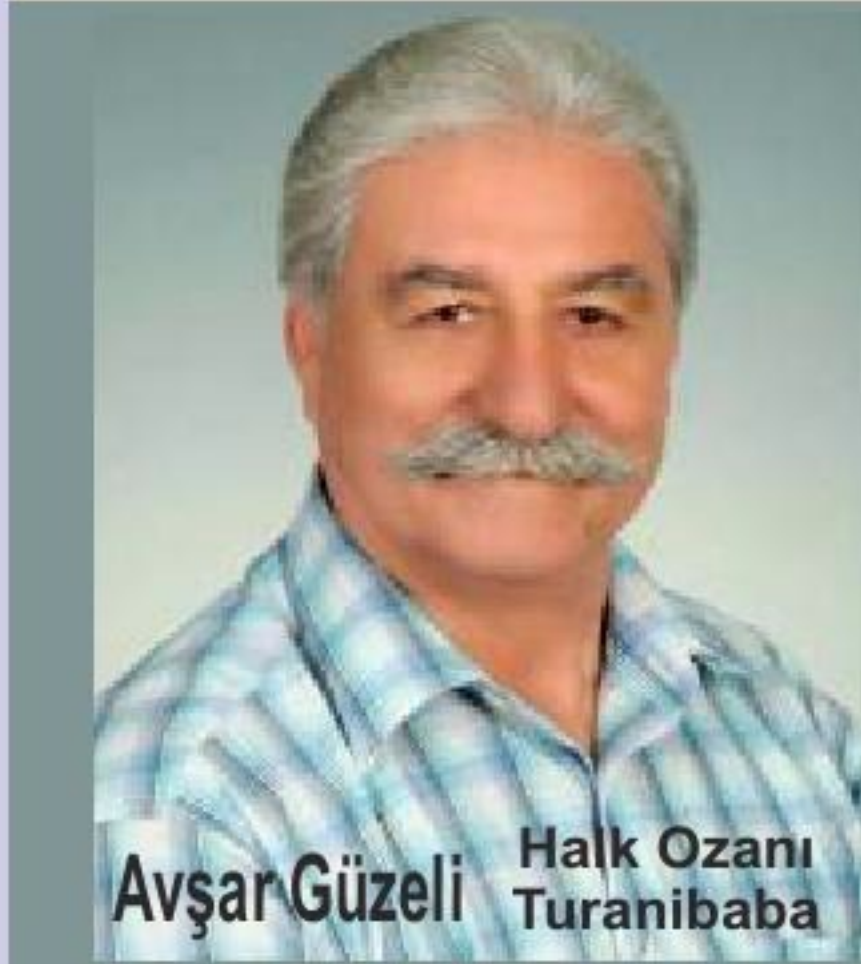
Derun-i saygıyla anılmış insan
Ezelden bu yana tanılmış insan
İsmi yeryüzüne konulmuş insan
Haksızca bir yere gelen olmadım

Suslulukta gizli nice kahırlar
Güçlü avazıyla ağız mühürler
Hayvandan daha çok insan zehirler
Sinsice yaklaşan yılan olmadım

Kimseciği değil bağırimi yaktı
İnci'ler yaşını gizlice döktü
Sele kıyamadım içime aktı

Hoşgeldin Bebek
Niçin figan edersin çocuk, neden ağlarsın?
Dünyaya geldin diye, karalar mı bağlarsın?
Anlaşıldı galiba sen ışığı sevmedin.
Haklısın belki de karanlıkta kir pas nedir görmedin.
İstemedi mi geldin yoksa sen bu kahpe dünyaya?
Zaten elinde değildi ki diyemedin babaya.
Anlattılar mı sana dünyadaki yaşamı?
Üzüntüyü, kederi, sıkıntıyı ve gamı.
Doğarken ölmüş çocuklar söylediler mi sana?
Zorla çalıştırılıyor Afrikada, Asyada.
"Kazma kürek veriyorlar" diye minik ellerine.
Yaş dolduruyorlarmış küçücük gözlerine.
Bu mu anlatılan sana, bu mu sebep ağlamana?
Alışacaksın sen de gün geçtikçe zamana.
Ağlamayı kes bebek, işte geldin dünyaya.
Ömrün geçip geçecek zaten hep ağlaya ağlaya

Erhan Bayladı

Avşar Güzeli **Halk Ozan**
Turanibaba

Yedi avşarların tatlı dilberi
Al yeşil kuşanmış köyden mi gelmiş
Omuzun da testi elin de barkaç
Yoksa su yolun dan çaydan mı gelmiş

Al donlar giyinmiş alın üstüne
Toplamış eteği belin üstüne
Çalmış ketenini şalın üstüne
Giyinmiş kuşanmış toydan mı gelmiş

Ak gerdana siyah benler dizilmiş
Kaş altında ceylan gözler süzölmüş
Mah yüzüne melek diye yazılmış
Kaşları kemanım yaydan mı gelmiş

Bir eşi daha yok gezsen cihanı
Böylasi dilbere adarsın canı
Avşarları tutmuş şöhreti şanı
Aslı melekmiydi soydan mı gelmiş

Turanî yem böylesine ermedim
Aslı nedir diye varıp sormadım
Bu cihanda bir eşini görmedim
Hangi gezegen den aydan mı gelmiş

BİR GÜNAH DÜŞÜYOR AKİTLERİME

Oynasana yüzüm bilmem kaç perdelik, oyununu.

Ortalıkta fink atan arkadaş tiyatrosunda.

Söylesene yüreğim hangi hüzzam şarkının
nakarat bir şarkısısın?

Beni söylediği dizeleri huysuz ve tatlı kadının.

Yazsana kalemim hangi makamın
saltanatında recme edildi cümlelerim
dipçiklenip.

Asıldı hoyratça. Bedenim

Konuşsana gözlerim hangi kirpik kıvrımlarında
hapsedildiği resmin, tepetakla düşer.

Afişe olursun. Bilinenin aksine

Doldursana kelimelerim hangi boşluğa rastgele
yazılmış, önümden yalpalayarak geçen
yataklık eden bir şiirin.

Asi bedenlere peşkeş çektiği

Hatırlasana kırık kalemler; bir nehir ki ömrüm.
Baharlarımıza siyah melanetleri giydiren
hala dünkü gibi canlı, unutulmadı hiç.

Kulağımızdaki titreşimleri postal seslerinin.

Gevezeliğim dili susturulmak isteniyor.
bir günah düşüyor akitlerime.

Ne zaman olur bilemem. Üzerime geliyor
ben kaçtıkça. Bozdurmak istiyorlar
duygusal oruçlarımı.

Lakin ben kefalet ödeyemem!

Ayla Gürel

Ayten Turan

İNCİR AĞACIM

Çocukluğumun geçtiği, minicik bir mahalle arasında, evimizin bahçesinde bulunan kocaman bir dünyamdı incir ağacım.

Benimdi, ya da ben çocuk aklımla incir ağacıma sahiplenmiştim bilinçsizce ama benimdi.

Okul çıkışları koşarak, delme çatma gecekondu evimizin arka bahçesindeki incir ağacının altına gider, eğer hava güzel se ödevimi yapar, ödevim bittikten sonra babamın bizim için yaptığı incir ağacının dallarında asılı olan salıncakta sallanır ve bütün dünyayı böyle saf güzel ve mutlu sanırdım.

Sonbaharları incir ağacının altında rüzgârın hışırtısıyla hayaller kurar, ömrümün bu hayallerimin peşinde koşmakla geçeceğini düşlerdim.

O zamanlar bile elimden kalem kâğıt hiç düşmez, çocuk aklım dan ne geçerse yazardım, bugün bile yazamadığım şiirleri o günler de yazmışım hala sakladığım o karalamalar bugünüme ışık olmuştur.

Misafirlerimizi bile o küçücük bahçede benim kocaman incir ağacının altında ağırlar, babamın tatlı sohbetlerini o incir ağacının altında dinlerdim.

Bu incir ağacım içinde söylenenlerde vardı, çocuk aklımla inandığım bir şeydi belki de, “bura da bir ermiş yatarmış” derlerdi. O incir ağacının altın da bende inanır her gün dualar ederdim, incir ağacı olur da kurur, ya da kesilirse hayatımda her şey kötü gidecek diye düşündüm.

Böyle yoksul ama huzur dolu bir hayatın içinde yaşarken, bir gün yine o kul çıkışı eve geldiğimde, incir ağacının kesilmiş olduğunu görmem hayatımda yaşadığım ilk acı, ilk

yıkımdı.

Anlam veremiyor kime neyi haykıra çağımı bilemiyor dum, annemin söylemesi...

Yan taraftaki komşuların bir odaya ihtiyaçları vardı ve bizim bahçeden tarafa cam açmaları gerekiyordu ve benim incir ağacım onların camına engel oluyordu.

Ne saçma bir gerekçeydi, neden annem babam buna izin vermişlerdi?

Çocuk aklım hiç ermiyor sadece kızgınlık ve acı içinde günlerce ağladığımı biliyorum.

Hani incir ağacının altında ermiş biri vardı dualar ettiğim o bile benim incir ağacımı koruyamamıştı.

İncir ağacı kesilirse orada yaşayanların hayatı kötüye gidiyormuş ya söylenenler doğruysa hayatım artık kötüye gidecekse diyerek anlamsız düşüncelerle günlerimi geçiriyordum, artık okul çıkışları bahçeye inmenin de bir anlam taşımadığı günler yaşıyordum.

İlkokul yıllarımda son günleri de gelip çatmış incir ağacının içimdeki acısını her gecen gün büyüdüğünü görmüştüm.

Hayatımda bir şeyler kötü gitmeye başlamıştı söylenenler doğru muydu, yoksa insanın inanç gücü bu muydu?

Bilemiyorum ben çok hastalanmış gün ve gün acılar içinde kıvranıyordum, babamın beni hastanelerde gezdirdiğini hiç unutmuyorum ve günlerce hastanede yattığım o karanlık günlerde bile incir ağacımı kesmeseydi ne bu benim başıma gelmez diye düşündüğüm karanlık günlerdi.

Hastaneden çıktıktan sonra bir gün, hayatımın en ağır en acı bir olayını yaşayacağım aklıma bile gelmezdi.

Hayatımın en acı olayı incir ağacının kesilmesi sanmam o gün son buldu, çünkü benim ilahım olan babamı aniden bir akşamüstü kollarımda kaybetmiştim babam artık yoktu 13 yaşındaydım ve babam 15 dakika önce beni severken şimdi nefes alamıyordu.

Acıların en büyüğü incir ağacının kesilmesiyle yaşadığım acıdan daha da büyüktü, çocuk bedenim çocuk ruhum bu acıyı bile incir ağacının kesilmesine sebep bulmuş o ağacı kestiren komşumuzdan nefret etmemi sağlamıştı.

Kötü olaylar böyle devam etti en son annemizi de o evde kaybettikten sonra o evden ayrıldık diğer kardeşlerim ne düşünüyordu bilmiyorum ama o ev bende çok büyük yaralar bıraktı.

İncir ağacının kesilmesi sanki benimde can damarımı kesmiş annemi babamı benden almıştı.

Inandığım için mi bunları yaşamıştım hala bilmiyorum ama inanmanın insanın hayatında çok şeyi değiştirdiğini şu an çok daha iyi anlıyorum.

Inanç gücü insanın hayatında iyi veya kötü gelişmelere sebep olduğu araştırmalarda görülmüştür ama benim incir ağacıma duyduğum sevgi ve onun elimden alınması, çocuk beynime yerleştirilmiş bazı inançlar, bugün anladığım inanmanın insanın hayatında büyük bir yeri olduğudur.

Bu anılarımda şunu anlatmak istedim öncelikle bir şey Körü Körüne bağlanmayacaksın, çocuklarımızın yanın da batıl söylemleri dile getirmeyeceksin, yaşamın in sanlara verilmiş büyük bir ödül olduğunu unutmaya caksın.

Benim incir ağacım belki o gün kesildi ama bugün bile benim hayatımda çok yeri var inancın gücünü ve sevginin gücünü bana yaşattığı için hala o incir ağacı benim.

Sürmeli Şiir Şöleni ve Aşıklar Bayramı

Kaynaşmanın, kucaklaşmanın ve dostlukların yaşandığı Sürmeli Şiir Şöleni unutulmaz anılara ev sahipliği yaptı. Yozgat Tandır Kebabı ve Yozgat Testi Kebabının lezzetini tadan şair ve yazarlar Çamlık Milli Parkında piknik ziyafeti, Hayri İnal Konağın da müzik ziyafeti, Nohutlu Tepede gezinti muhabbeti ve Öğretmenevinde veda toplantısı ile unutulmaz fotoğraflar alıp Yozgat anılarını

Yozgat Şairler ve Yazarlar Derneğince organize edilen ve Kültür-Turizm Bakanlığı tarafından desteklenen “2017 Sürmeli Şiir Şöleni ve Aşıklar Bayramı” büyük bir katılımı ile gerçekleştirildi. İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü salonunda yapılan şiir şölenine 13 ayrı ilden 22 şair ve yazar katıldı.

Yozgat Şairler ve Yazarlar Derneğince ilin tanıtımına katkı sağlaması amacıyla yapılan şiir şölenine: Adana, Ankara, İstanbul, Çorum, Kayseri, Eskişehir, Balıkesir, Kırşehir, Gaziantep, Karaman, Burdur, Zonguldak ve Tokat’ tan gelen şair ve yazarlar katıldı. Üç gün boyunca şehrimizi gezen konuk şair ve yazarlar Çamlık Milli

Parkında dinlenip yorgunluklarını çamların altında giderdiler. Çapanoğlu Camii, Başçavuşoğlu Camii, Şehir Müzesi ve Nohutlu Tepesini gezip araştırma ve incelemelerde bulundular. Şehrimizin tarihi ve turistik yerlerini gezerek Yozgat’ı tanımaya çalıştılar.

Sürmeli Şiir Şöleni Programı İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü Salonunda gerçekleştirildi. Yozgat Sürmeli Şiir Şölenine: 2 Doğu Türkistanlı ve yurt içinden gelen şair ve yazarların yanı sıra Kültür ve Turizm Bakanlığı Kültür Varlıkları ve Müzeler Genel Müdürlüğü Genel Müdür Yardımcısı Seyit Ahmet Arslan, Vali Yardımcısı Şükrü Çakır, Yozgat Belediye eski Başkanı Yusuf Başer, Kültür Müdürü

Metin Halıcı, Müdür Yardımcısı Lütfi İbiş, Çayırhan Tapu Müdürü Özdemir Kılınç ve seçkin sayıda şiir sever katılarak şair ve yazarlara destek oldular.

ölümsüzleştirdiler.

Sürmeli Şölenini düzenleyen komite adına açıklama da bulunan: Yozgat Şairler ve Yazarlar Derneği Başkanı Ahmet Sargın: Katılımcı şair ve yazarlara, yönetim kuruluna ve emeği geçen herkese teşekkür etti. Amacımız Yozgat’ın tanıtımı ve halk kültürünün yaşatılmasıdır diyen Sargın, 2006 yılından beri bu şölenlerin devam ettiğini ve ülke genelinde büyük yankı uyandırdığını dile getirdi. BU unutulmaz şölenin sunuculuğunu hemşerimiz başarılı sunucular: Rifat Çakır ve Yasemin Doğru birlikte gerçekleştirdiler. Yozgat’tan ayrılan konuk şair ve yazarlar ilimizden memnun ve güzel anılarla memleketlerine geri döndüler.

6 Mayıs 1972 Üç Fidanın Solduğu Günün bir gün öncesi yaşananlar (35 yıl sonra)

Üç fidanın asılmasından bir gün önce yaşananları Deniz Gezmiş'in ağabeyi Bora Gezmiş'le konuştuk. Konuştuk diyorum, aslında buna konuşmak da denemez. O günü yaşadık desek daha doğru olur...

'Orada bir koridor var, taburelerin üzerindeyiz. Orada sivil ve asker giyimli insanlar var. Sivil giyimliler kendilerini ben şuyum, buyum diye tanıtmıyor. Benim görevim şu, ben şuyum, buyum demiyorlar. Orada

pazarlık ediyorsun. "Ölüsünü ne yapacaksınız?" gibi sorular soruyorlar. Bir an önce gömülsün istiyorlar. Biz İstanbul'a gömülmesini istiyorduk, fakat bir gün önceden mezarları hazırlanmış.

Biz asılmalarından bir gün önce gitmiştik, asılacaklarını bilmiyorduk, ziyaret için gittiğimizde bize "Bu gün sayım var, yarın gelin" dediler. 5 Mayıs günü biz oradayız, sabah gidip akşam da döneriz diye düşünmüş tük, fakat yarına kalması nedeniyle bir otele yerleştik.

Biz artık bu son görüşme olur diye gitmiştik. Fakat sabah üç müydü, dört müydü, kaldığımız oteli bile bilmiyorlar, 5 Mayıs'ta orada olmamamıza rağmen görüşme yaptırmadılar. Kaldığımız oteli bile takip ediyorlarmış. Gelip arabayla bizi sabahın köründe otelden aldılar. Daha önceden otele bir rezervasyonumuz da yoktu. Bizim planımız sabah gidip, görüşme yapıp tekrar akşama dönmekti.

Hıdır Bey İzmir'den gelmiş, damadında kalıyormuş, onu da takip etmişler, onu da oradan alıyorlar. Beşir Aslan kızında kalmış, onu da oradan alıyorlar. Bize sordular, "Ne yapacaksınız?" dediler, biz de "Götüreceğiz" dedik. "Bir vasiyeti var mıydı?" diye sorduk, "Yok" dediler. Av Halit Çelenk Bey'in idam anında bulunup bulunmadığını soruyoruz, bize bulunduğunu söylediler. O zamanlar cep telefonu yoktu, oradan Halit beyi ev telefonundan arıyoruz. O telefonun fişini çekmiş, o sebeple ona ulaşamadık. O zaman biz kendimiz karar vereceğiz. Ben "Cenazemizi götürelim" dedim. Çünkü biz İstanbul'da oturuyoruz, bulunduğumuz yerde olsun istedik. "O zaman hemen araba getirmeniz lazım" dediler. Daha güneş doğmamış ayrıca sıkıyönetim var, sokağa çıkamıyorsunuz. Biz Karşıyaka Mezarlığı'ndayız. Karşıyaka Mezarlığı da Bahçelievler'den çok uzakta. O zamanlar dağın başı. Cenazeyi nakledecek bir araç bulup cenazemizi götüreceğiz derken, babalar bana "Bu gençleri bir birlerinden ayırmayalım" dediler. "Mademki bunlar bu yola birlikte çıktılar, bu sebeple bunları ayırmayalım, yan yana yatsınlar" dediler. Yer bulabilir

neş doğmadan gömülmelerini istiyorlardı. Biz de belediye açılır açılmaz, sanırım 08.30'da açılıyor du,'Gidip oadan yan yana üç tane yer alacağız" dedik. Bu defa "yooooook yan yana olmaz" dediler. Sorduk "Niye olmaz?" Dediler ki, "Emir öyle. Ben o zaman başa döndüm. "O zaman biz götüreceğiz, siz teslim ediyor musunuz cenazelerimizi, bize onu söyleyin" dedik. Onlar da "Teslim ediyoruz" dediler. "O zaman karışmayın" dedim. Ama emir böyle, orada o psikolojiyle normal düşünemiyor sun. Bir de sıkıştırıyorlar, cendereye alıyorlar bizi. Orada koridorda ve mezarın bulunduğu yerde en az bin kişilik güvenlik güçleriyle çevrilmişiz, biz dört kişiyiz, cenazeler yıkanmış, bbabalar cenazeleri son defa gördüler, "Ben görmek istemiyorum" dedim. Ben "Son haliyle hatırlamak istiyorum" diyerek onun son halini görmedim. Sonra gittik Yeni Mahalle'ye, yerlerini aldık (parasıyla) geldiğimizde tabutlara konmuşlardı. Dört kişi Deniz'in cenazesini aldık, toprak yolun ortasına koyduk, ezanı da beklemediler. Cenaze namazlarının kılınması için hoca bulmaya gittik. Döndüğümüz de Deniz'i mezara koymuşlardı. Biz dedik ki "Siz ne yapmaya çalışıyorsunuz?" "Onlar cenaze cenaze namazı istemediler" dediler. "Ne demek istemediler" dedik. Orada avukat da yok, bir an önce koymak istiyorlar. Avukat, imam cezaevine geldiğinde de yok. Avukat ancak odaya aldıkların da varmış. "Siz ne yapıyorsunuz, Rum mu, Ermeni mi gömüyor sunuz?" bağırdığımızı hatırlıyorum. Eeee "Bunlar cenaze namazı istemediler" dediler. Tekrar ben de "Size ne" dedim. Bu defa yan yana koyduk. İmam yok orada, "Nerede imam?" diye sorduğumda, imam yok "Ben bunların namazını kıldırırmam" demiş. Babam "Geri çekilin o kıldır mazsa kıldırmasın, ben kıldırırım" deyip öne geçince, hemen koşup İmam'ı getirdiler. Etrafımızda koridor halinde polis, üç tane tabut, bir imam, dört cemaat. Babam etrafına bakarak "İçinizde hiç abdesli olan yokmu?" dedi. Hiç biri gelmedi. Dört kişiyle cenaze namazı kılındı. Daha sonra koyduk. Hiç yardım eden olmadı, cenazeleri mezara kendimiz koyduk. Daha önce sormuştuk, "idamda avukatları var mıydı?" diye. "Halit Çelenk'le Levent Erdoğan Bey vardı" dediler. Halit beyin evine gittik üçününde mektubunu orada verdiler'.

Musa Kaplan

miyiz diye aramızda konuşurken onlar bize "Biz size yardım ederiz" dediler. Bir an evvel gömülmelerini istiyorlardı. Yani gü

Vahide Uğurcuklu

AHLAKSIZ OLAN

Şu dünyada hangisini sayam ben
Bir değil beş değil ahlaksız olan
Az değil ki bir çuvala koyam ben
Bir değil beş değil ahlaksız olan

Bir zamanlar üç beş ahlaksız varidi
Kötüler üreyip böyle çoğaldı
Ölmüş ninem bile ondan utandı
Bir değil beş değil ahlaksız olan

Koyun kuzu değiller ki yayayım
Gücüm yetmez gözlerini oyayım
Birer birer hangisini sayayım
Bir değil beş değil ahlaksız olan

Nasrettin hocanın misali gibi
Ablukaya aldım kendi kendimi
Çoğuna değişmem kapı itimi
Bir değil beş değil ahlaksız olan

Onu gören adam sanıp inandı
Adam olmayanlar böyle kınandı
Vahide der saymayınan usandı
Bir değil beş değil ahlaksız olan

Yusuf Aslan

TÜRK KADINI
HAMARAT OLUR

Saçı uzun aklı kısa diyenler
Türk kadını böyle hamarat olur
Geri kalmışlığı adet görenler
Türk kadını böyle hamarat olur

Bir ekmeği varsa senle bölüşür
Seninle ağlaşır senle gülüşür
Elleri her işe uyar yakışır
Türk kadını böyle hamarat olur

Nice kitli kapıları açtırır
Meydanlarda cirit atıp estirir
Bir işten diğer bir işe koşturur
Türk kadını böyle hamarat olur

Her biri bir nene hatun kadındır
Kimi köşe taşı kimi hatundur
Senden benden daha eli yatkındır
Türk kadını böyle hamarat olur

Gelde çık meydana görelim hadi
Çalışmak evlerin en güzel tadı
Kul Yusuf diyecek sözünü dedi
Türk kadını böyle hamarat olur.

Nuh Karaaslan

KARINCA HİKÂYESİ

Karınca hikâyesi bizimkisi;

Emektar bir karınca, sahnedeki;
Yılgın, yorgun ve bitkin...
Düşünceli ve düşünceli olduğu kadar da
endişeli...

Güvensiz bir karınca bizimkisi;
Evet güvensiz!

Karınca hikâyesi bizimkisi;

Çalışkan bir karınca, rotasyona tabi;
Tık tak çalışana, esir,
Tık tak çalışanda, işçi,
Tık tak çalışmada, savaştı ayrıca...
Sinsi bir karınca bizimkisi;
Evet sinsi!

Karınca hikâyesi bizimkisi;

Kâşif bir karınca, rüzgârsız...
Derine hissettirmeden dalan,
Döne döne kendisine yön bulan,
Halkavi bulutlar içerisinde;
Başını kuma gömen...

Karınca hikâyesi bizimkisi;

Ağırlığını yüz yüze,
Ağırlığını kalp kalbe,
Ağırlığını peş peşe,
Ağırlığını dip dibe,
Ağırlığını can pare,
Ağırlığı yek pare,
Ağırlığını aklınca koruyan...

Ağır ve emin adımlarla ilerledikçe
Asil bir karınca bizimkisi;
Ezildikçe canlanan...!

Karınca, kararınca...

Şiirimi bir kadına yazdım

gözlerini okuyup
yüz hatlarını çizdim
alındaki çizgileri
kağıtlara indirdim

mahsun çocukluğunu
yaşayamadığı heveslerini
yalnızlığını koruduğunu
gördüm, okudum, çizdim

sessiz çılgınlıklarını duydum
geceleri yıldızlarla dertleştiği
sabaha uyanmak istemeyişini

mutluluğa hasretini hissettim
uzağındaki sevgileri
yakınındaki dertleri
toprağa yan bakan gözleri
yanaklardaki yaşları gördüm
kelimelerimle şiirler ördüm

ben dizelerimi bir kadına gönderdim
o sustu ben sustum kalemim yazdı

Meliha Gökçe

Murat Karagöz

Şair Şaire Çelişkisi!

Hep tartışılır, bayan Şair'e hitap şekilleri. Şair bir cinsiyet ayırıcı değildir ki oysa. Şiir yazan kişi demekse eğer, ne gerek var diyorlar süslemeye, şirinleştirmeye. Ben karşı değilim Şaire denilmesine. Yani herşey bitti bir bu yanlış düzeltmek kaldı. Bu tartışmayı yapanlar da üçüncü sınıf amatör şiir bozucular zaten, takmayın kafanıza.

Şaire dedim de, başka bir tartışma geliverdi aklıma. Neden Kadın Şair çok az dünyada. Hani esprisine vursak Şair aşkı yazar, kadınsa zaten aşktır geyiği ile sonlandırabilirdik bu tartışmayı. Ancak her alanda olduğu üzere şiirde de kadınlar pek çekimser. Sanırım yine çevre baskısı, elalem ne der kaygısı, yanlış anlaşılma korkusu etkendir buna.

Oysa öyle beğendiğim Şaireler var ki geçmişten günümüze. Bence yazmak tam bir kadın becerisi, dişil harika, şiir ise kadın gibi zaten, başlı başına kelebek etkisi. Mesela Lou Andreas Salome; kim karşı koyabilir onun dizelerine? Nietzsche mi? Rilke mi? Sen, ben? İmkânı var mı? Bir Gülten Akin, hani meşhur Sezen Aksu şarkısında can bulmuş “Deli Kızın Türküsü”, etkilenmemek mümkün mü?

Ayrımcılığın her türlüüne karşı olan ben, burada kadınları pozitif olarak ayıracağım, kimse kusura bakmasın. Şaire denmesi çok güzel ve Yazmak, özellikle şiir yazmak kadına çok yakışıyor. Biz erkeklere gününü göstermeli kadın her mısrada, asilce.

Belki de biz erkeklerin egosu, bencilliği, üstünlük taslayışı böyle bir sonuca götürüyor Edebiyat dünyasını. Oysa dikkatli baktığımızda, tarafsız davrandığımızda Şairelerin bir hayli üretken olduğunu ve unutulmaz eserler bıraktığını görebiliriz. Yabancı şaireler daha az bence. “Siz Aşk'tan Ne Anlarsınız Bayım!” diyen Didem Madak nasıl göz ardı edilebilir? Birhan Keskin “Aşk” şiiriyle çoğu Şairden daha güzel anlatmamış mı Aşk'ı bizlere? Nilgün Marmara canının sıkıntı sınırını nasıl keskin çizmiş? Ya Tezer Özlü? Çocukluğun soğuk gecelerini hangi şairden eksik dizelemiş? Şöyle bir etrafınıza bakın beyler, hala üreten Şaireler şiir nişanı beklemekte. Bazı şarkılarla yüreğimize vuran şaireleri unutmamalıyız. Benim için hep aşk onlar. Onlar yiğit, yürekli, usta, Ana, demokrat, cumhuriyetçi. Mesela nasıl unutturum yazmayı şu satırlara Yelda Karataş'ı? O deli kadın, o imgeleri fır döndüren laf cambazı, o gerçeküstücülüğü ilmek ilmek ruhumuza nakşeden, naif, duygu yüklü, neşeli ama kızdığında bir şahin gibi on ikiden vuran Şiir emekçisini!

Şimdi bana müsaade; daha çok okumak aşkıyla yeni Şaireler arayacağım, kitaplarını alacağım ve yelken açacağım şiir okyanusunun derinliklerine. Belki yeni bir Tanrıça doğacak, ufuk tan güneşe inat, özgürlüğünde ve gücüyle!

Ömer Kuloğlu

Cumhuriyet Dönemi Şairleri

Orhan Veli Kanık

13.04.1914-14.11.1950

Şiir Kitapları: Garip (Oktay Rifat ve Melih Cevdet'le birlikte); Garip (yalnız kendi şiirleriyle, genişletilmiş 2. baskı); Vazgeçemediğim; Destan Gibi; Yenisi; Karşı; Bütün Şiirleri (1951, 1975)

Milli Eğitim Bakanlığı Tercüme Bürosu'nda çalıştı. 1947'de, Hasan Âli Yücel'in yerine Reşat Şemsettin Sirer'in bakan olarak atanması üzerine, Milli Eğitim Bakanlığı'nda "antidemokratik bir hava" esmeye başladığını söyleyerek, görevinden istifa etti.

Ankara Erkek Lisesi'nde okul kooperatifin parasıyla Oktay Rifat ve Melih Cevdet ile birlikte Sesimiz dergisini çıkarmışlardır. Biçimini belli eden ilk şiirlerini, yine, arkadaşları Oktay Rifat ve Melih Cevdet ile birlikte Varlık dergisinde yayımladı ve müthiş bir ilgi gördü. 1 Ocak 1949-15 Haziran 1950 tarihleri arasında yirmi sekiz sayı süren, on beş günde bir yayımlanan, iki sayfalık 'Yaprak' dergisini çıkardı. Yaprak dergisi serüveni ni sürdüremeyeceğini anlayınca Ankara'dan ayrılıp İstanbul'a gitti. O yılın kasım ayı içinde, bir haftalığına geldiği Ankara'da, 10 Kasım 1950 gecesinde, yol da, onarım için kazılmış bir çukura düşerek ayağından yaralandı. İstanbul'a döndükten sonra, bir arkadaşının evindeyken, durumu birdenbire kötüleştiği için kaldırıldığı Cerrahpaşa Hastanesi'nde, 14 Kasım 1950 tarihinde beyin kanamasından öldü, Rume lihisarı Mezarlığı'na gömüldü.

Garip ya da Birinci Yeni denilen akımın öncüsü, kuramcısı ölçsüz ve uyaksız, söz sanatlarının yer almadığı, önceki şiir anlayışına ilişkin şiirsel öğelerin kullanılmadığı; yalın bir yapı içinde akla yönelen şaşırtıcı ve yergisel şiirler yazdı. Konu bakımından daha çok sıradan insanın gündelik sorunlarını işledi. Sonraki şiirlerinde, halk şiirinin, halk türküsünün etkisinde kaldı, folklorik özellikleri kullanarak, daha çok doğa sevgisini yazdı. Şiir ve yazıları, Varlık dergisinden başka İnsan, Ses, Gençlik, Küllük, İnkılapçı Gençlik, Ülkü, Demet, İşte, Aile gibi dergilerde yayımlanmıştır. İkinci Dünya Savaşı'na katılmayan ve katılmış kadar etkilenen Türkiye'de, Türk şiirini bir takım kalıp ve klişelerden, şairanelikten, yıpranmış benzetmelerden kurtardı, kısa ve basit ama vurucu bir söylem -eda- geliştirdi. Şiirin bilinen ve kabul gören sınır taşlarını yerinden oynattı. Yalın bir halk dili kullandı, yergi ve gülmecedan yararlanarak, sıradan yaşantıların şiirinin de yazılabileceğini gösterdi.

ANLATAMIYORUM

Ağlasam sesimi duyar mısınız,
Mısralarımda; Dokunabilir misiniz,
Göz yaşlarıma, ellerinizle?

Bilmezdim şarkıların bu kadar güzel,
Kelimelerinse kifayetsiz olduğunu
Bu derde düşmeden önce.

Bir yer var, biliyorum;
Her şeyi söylemek mümkün;
Epeyce yaklaşmışım, duyuyorum;
Anlatamıyorum.

Orhan Veli Kanık

